

ÍNDEX

Introducció

I. Què és i què vol ser el PSC?

La nostra raó de ser i la nostra història

Els nostres principis

L'aliança social pel progrés

II. Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar?

Aspiracions i valors de la societat catalana

Una economia dinàmica al servei d'una societat lliure i segura, pròspera i justa

L'espai públic, els serveis públics i la xarxa de garanties socials

III. La construcció de l'alternativa progressista

La resposta socialdemòcrata i federal

El PSC motor de l'alternativa

L'acció política del PSC

IV. Europa, la Mediterrània i el món

Europa

La Mediterrània

La dimensió global del nostre projecte

V. Organització

Cultura organitzativa

El PSC i la política 2.0

Introducció

RENOVAR EL PROJECTE DEL SOCIALISME CATALÀ

- RENOVAR EL COMPROMÍS SOCIALISTA
- RENOVAR EL COMPROMÍS NACIONAL
- RENOVAR EL COMPROMÍS AMB ELS I LES PROGRESSISTES

La crisi econòmica, que arrenca a la tardor del 2007, ha agreujat les dificultats del projecte socialista, que ja s'havien manifestat amb anterioritat, per la incapacitat de donar resposta als nous reptes plantejats per la globalització econòmica i de defensar amb prou eficàcia els interessos dels que intenten viure del seu treball, els i les joves i els sectors de renda més baixa.

La primera dècada del segle XXI ha registrat importants canvis econòmics, socials, polítics i culturals i, contràriament al que haguéssim volgut, el qüestionament de l'ortodòxia neoliberal no ha implicat un enfortiment de les posicions del socialisme democràtic. La resposta a la crisi econòmica i financera i a l'atur que comporta s'ha traduït en polítiques d'ajustament que han comportat la precarització de l'ocupació, l'afebliment dels drets socials i la regressió dels sistemes de protecció social de l'Estat del benestar. No és casual que aquests efectes siguin paral·lels a l'afebliment del projecte europeu, incapaç d'avançar de forma suficient en integració política i governança econòmica comú, perdent així posicions en l'esfera internacional. L'actual malestar social té una triple causa: la crisi econòmica, la impotència de la política per a fer-li front i la injustícia que suposa el fet que la crisi colpeja als més febles, els que menys han tingut a veure amb el seu origen, i que els sectors més privilegiats no fan l'esforç que els correspondria per superar-la.

La política dels governs d'esquerres a Catalunya en el període 2003-2010, tot i apostar per la inversió en infraestructures i per prioritzar les polítiques socials, no ha estat capaç de frenar l'impacte de la crisi econòmica i l'atur, principals causes de la victòria de CiU en les eleccions del 2010, junt amb la incapacitat de la coalició de govern de presentar-se com a projecte coherent i de defensar eficaçment la seva gestió, i del malestar generat per la Sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que va agreujar un sentiment difús d'insuficiència del nivell d'autogovern i una important mobilització dels sectors que creuen que l'actual marc constitucional espanyol no és capaç de satisfer les demandes del catalanisme. Aquestes són les raons de fons que expliquen la

davallada electoral del PSC, la reculada de les nostres idees i les dificultats creixents per connectar amb una majoria social progressista.

En aquest context delicat per a les esquerres, erosionades per la crisi i els populismes d'arrel conservadora, identitària i/o xenòfoba, el PSC convoca el seu 12è Congrés, que ha de definir els objectius polítics per a la propera etapa i el full de ruta per assolir-los.

Renovar el compromís socialista

La renovació del projecte socialista a Catalunya passa, en primer lloc, per renovar el compromís socialista, per reivindicar els valors recollits en la Declaració de principis del PSC de 2008, per fer-los viure i créixer en la nostra organització i per traduir-los en propostes polítiques capaces de mobilitzar una majoria progressista. En defensa de la justícia social, el PSC haurà de revisar en profunditat els seus plantejaments econòmics i fiscals per tal de promoure el progrés econòmic sostenible, la qualitat ambiental i el desenvolupament de polítiques de benestar que assegurin la cohesió i redueixin les desigualtats socials i els desequilibris territorials.

Conscients de la dificultat de desenvolupar un projecte de justícia social en un marc global desregulat, el debat sobre la necessitat d'una nova regulació del comerç internacional –que hauria d'atenir-se també a clàusules socials i ecològiques- i de les transaccions financeres internacionals –eliminant els paradisos fiscals i introduint taxes que gravin el seu component especulatiu- és una necessitat de primer ordre. També avançant decididament en la integració política europea i, molt especialment, en la seva governança econòmica.

Aquests objectius requereixen d'una acció política vigorosa, d'una àmplia mobilització social i de la consecució de majories d'opinió i electorals. Parteixen, doncs, d'una reivindicació de la política, i exigeixen d'una regeneració de la política, és a dir, del restabliment d'un vincle de confiança entre ciutadania, institucions democràtiques i representants polítics, amb comportaments personals ètics i coherents amb els nostres valors; això implica també una profunda millora dels mecanismes de representació i participació, lleis electorals incloses. El PSC ha de treballar per una ciutadania més apoderada per reclamar drets i exercir deures.

La voluntat del PSC de renovar el compromís socialista s'ha de verificar també a través d'una participació molt activa en el debat actual de l'esquerra europea i, més concretament, en la renovació del PSOE, el Partit Socialista Europeu i la Internacional Socialista.

Renovar el compromís nacional

Profunda com ha de ser la renovació del projecte polític del socialisme català, cal que incorpori la renovació del compromís nacional del PSC. Un compromís vertebrat al voltant de dos grans objectius: unitat civil i cohesió social, que constitueixen el nucli del catalanisme social que defineix al PSC, un catalanisme entès com a sentiment cívic i transversal i factor d'integració social.

El projecte nacional del PSC reivindica i vol desplegar l'autogovern de Catalunya, a través del desenvolupament estatutari i un veritable pacte federal. Assolint la recuperació plena del potencial d'autogovern contingut en l'Estatut votat pels catalans i les catalanes l'any 2006, i un pacte federal que recuperi l'esperit amb el què es va acordar i redactar la Constitució de 1978, reforçant el reconeixement del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'Estat, reformant-la per culminar l'evolució federal de l'Estat de les Autonomies i impulsar la transformació del Senat en veritable cambra territorial. El federalisme és la resposta natural a un model europeu de sobirania compartida. En aquest sentit també, i en la perspectiva de la revisió del sistema de finançament acordat l'any 2009, el PSC defensarà un plantejament de pacte fiscal solidari.

La defensa d'aquest projecte ha de ser rotunda, Catalunya endins i Catalunya enfora. En aquest sentit, l'impuls d'aquest pacte federal passa per acordar amb el PSOE els seus continguts, i caldrà demostrar la seva viabilitat precisament a través de la revisió de l'acord entre ambdues organitzacions.

La renovació del compromís nacional del PSC implica també una orientació clara en la política a desenvolupar en el Parlament de Catalunya en tant que principal partit de l'oposició i motor de l'alternativa de progrés que el nostre país necessita, en contraposició al model neoliberal de CiU.

Renovar el compromís amb els i les progressistes

La pèrdua de suports electorals del PSC va començar després de les eleccions al Parlament de Catalunya de 1999, arribant al mínim històric en les eleccions del 2010. El principal objectiu del PSC ha de ser, doncs, reconnectar amb una majoria social de progrés existent en el nostre país, recuperant el lideratge de la necessària aliança entre classes mitges avançades i treballadores que sosté i ha fet possible l'Estat del Benestar, fent aflorar el caràcter majoritari dels sectors progressistes que creuen en les llibertats individuals i el compromís col·lectiu.

Aquest objectiu implica prioritzar el creixement del partit, des d'un punt de vista quantitatiu, qualitatiu, territorial i sectorial. Però el creixement organitzatiu ha de ser l'instrument per eixamplar l'espai polític del PSC i incrementar la seva capacitat d'influència i creació d'opinió. El PSC ha d'obrir-se a sectors catalanistes de tarannà lliberal, a sectors de l'ecologisme polític, d'esquerra crítica i federalistes i sobiranistes d'esquerres.

La construcció de l'alternativa progressista que el país necessita requereix de l'impuls d'una aliança social pel progrés, en connexió estreta amb el sindicalisme de classe i l'associacionisme progressista, capaç d'implicar a sectors de la creació, la innovació i l'emprenedoria, activistes socials i culturals, creadors d'opinió, ciutadans i ciutadanes conscients políticament i també els i les recentment arribats al nostre país, amb una mirada constant sobre els i les joves i els sectors emergents. Aquesta aliança social té com a objectiu l'establiment dels grans compromisos programàtics i també la mobilització social i de les millors energies del nostre país per fer viable l'alternança. Aquesta aposta estratègica parteix de la radical autonomia del projecte del PSC, amb la voluntat d'establir espais de col·laboració amb altres forces catalanistes i d'esquerres.

La nostra tasca municipal de govern i oposició és un dels principals instruments per regenerar la política i per demostrar l'existència d'un projecte de progrés amb vocació majoritària i de govern, clarament diferenciat del projecte del centre-dreta nacionalista. Així mateix, la nostra presència municipal ha de servir per impulsar l'eixamplament de l'espai polític del PSC i l'aliança social de progrés.

La nostra organització ha d'estar al servei d'aquests objectius polítics, recuperant el protagonisme dels afiliats i de les afiliades, treballant en xarxa, fent de la militància una experiència atractiva i enriquidora,

oferint un espai pel debat i l'acció política capaç d'aprofitar al màxim el potencial dels afiliats, estimulant el creixement del partit i millorant la seva capacitat de connexió amb la ciutadania i molt especialment amb els sectors amb els que volem establir l'aliança social pel progrés. Aquests objectius han de trobar en el que s'anomena de forma genèrica "Política 2.0" un element dinamitzador, que optimitzi els nostres mecanismes d'informació, debat, enquadrament, mobilització i influència social.

Què és i què vol ser el PSC?

La nostra raó de ser i la nostra història

El PSC (Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)) és una organització política, cívica i social fermament assentada en els valors de la justícia social, llibertat i catalanisme al servei de la societat catalana. El PSC té la voluntat de recollir, interpretar, treballar i lluitar per les esperances, els valors i les il·lusions dels ciutadans i ciutadanes progressistes de Catalunya.

El PSC representa la confluència i aliança de diverses tradicions i trajectòries de pensament. El socialisme democràtic, el catalanisme federal, el liberalisme igualitari, el republicanisme, el feminisme, el pensament radical en defensa dels drets ciutadans i l'ecologisme són la base d'una identitat pròpia amb conviccions profundament arrelades capaç d'adaptar-se a les noves condicions polítiques, econòmiques i socials del segle XXI. Som un partit profundament democràtic i societari al servei de la transformació social i de la política honesta i representativa basada en conviccions cíviques. Tenim la voluntat d'aglutinar majories socials i vertebrar amples anhels compartits amb la voluntat de impulsar agendes de reforma institucionals.

El PSC té l'objectiu de construir un projecte d'ample abast, de construcció tenaç i de treball proper. Un projecte de progrés compartit amb la ciutadania. Un projecte que vol ser especialment actiu en el debat de les idees, que pensa i es repensa, que vol ser un pas més enllà escrutant els nous reptes per a donar resposta al present i planificar el futur. Un projecte que vol ser a l'avantguarda política, cercant noves formes d'innovar. Un projecte que ha de donar resposta als problemes de la ciutadania, una resposta compromesa amb els nostres valors i amb el nostre entorn.

Un projecte de transformació social profundament arrelat a Catalunya, en la seva classe treballadora i en els sectors avançats de les classes mitges, que vol compartir amb la resta de pobles d'Espanya l'esforç de construcció d'una societat més justa. Un projecte de reafirmació nacional, de defensa de la llengua i la cultura pròpies, i treball lleial que comporti canvis polítics que respectin la pluralitat d'identitats i traci camins conjunts. El PSC és una peça federalitzant, que treballa per la vertebració federal i que contribueix als canvis polítics, administratius i culturals en aquest sentit.

Des de la reinstauració de la democràcia i la fundació del PSC hem jugat un paper cabdal en la construcció política, social i civil de Catalunya. Hem liderat la governança local fent dels Ajuntaments el pal de paller de la nostra manera de fer política. Han estat el referent de la proximitat, i els garants del benestar i la convivència. També, hem participat electoralment i política de les llargues trajectòries de governs socialistes a Espanya.

També hem liderat dos governs de progrés a Catalunya (2003-2010) que han permès l'alternança política i han desenvolupat un satisfactori aprofundiment institucional de l'autogovern i una millora substancial de l'Estat del Benestar i els serveis públics. Conscient de l'important tasca realitzada, el PSC té l'imperatiu polític, electoral i civil d'iniciar un canvi d'etapa, per impulsar de nou el nostre projecte, reforçant els nostres instruments d'actuació i travant noves aliances i complicitats socials i generacionals.

Una nova etapa caracteritzada per la reafirmació dels valors que donen sentit a la nostre acció política i tenyida per la voluntat ferma de dur-los a terme en la nostre dimensió institucional. El socialisme i el centre-esquerra ha travat constantment nous començaments i ha estat capaç de modernitzar i actualitzar les seves agendes polítiques, també imperatiu per aquesta nova etapa del PSC.

Però el llegat que representem és més ample que la pròpia història del PSC. Prové de la modernitat i d'entendre la història com una dialèctica permanent que ens empeny cap al progrés. Recull del socialisme utòpic i el preludi de bona part dels moviments de la Revolució Francesa la voluntat de construir espais de llibertat i igualtat amb la fraternitat i solidaritat com a eina social. El moviment obrer i socialista internacional, les seves reivindicacions, les seves lluites i les experiències socialdemòcrates de govern durant el segle XX caracteritzen la nostra identitat i aporten una llarga tradició i experiència democràtica, reformista i gradualista amb enorme capacitat transformadora que ha permès construir un sector públic al servei de la societat.

Si la nostre raó de ser són els ciutadans i les ciutadanes i la dignitat de les societats, la nostre història s'arrela a Catalunya. La nostre identitat només es pot entendre lligada a la llarga tradició centenària del catalanisme federal de base civil, de reafirmació com a societat i de vocació universal que tant ha contribuït a la Catalunya i Espanya que avui coneixem.

Els nostres principis

Els nostres principis i valors donen sentit a la nostra acció política en totes les seves dimensions. Conviccions profundes amb arrels històriques que conjuguem amb la ferma voluntat de portar-les a la pràctica i amb una vocació no dogmàtica que ens obliga a pensar i repensar-nos constantment.

El PSC creu en la política honesta, coherent, transparent i desinteressada al servei de les persones i com a reflex dels afers, problemes i anhels col·lectius. Una política que vetlla pel destí dels seus ciutadans i ciutadanes i que se sent corresponsable del seu futur. En la necessitat d'una ciutadania activa i compromesa i en un sector públic capaç d'abordar els reptes compartits. En el servei públic com a eix vertebrador de les Institucions. En una democràcia plena i conseqüent i treballa per la millora i l'ampliació d'espais democràtics en els àmbits polítics, socials o econòmics.

Creiem en la llibertat, la igualtat i la fraternitat. Cerquem la llibertat de les persones, conscients que la igualtat és condició prèvia de la llibertat i que la fraternitat i la cooperació són l'eina social per conquerir la igualtat. Les societats contemporànies hem construït un sistema institucional per desenvolupar aquesta triada, l'Estat del Benestar, que mitjançant la progressivitat fiscal teixeix xarxes de protecció social i d'oportunitats. El PSC ha participat decididament en el desenvolupament de l'Estat del Benestar a Catalunya i Espanya i serà garant de la seva continuïtat i millora. També creiem en la necessitat de dur a terme transformacions d'estructures socioeconòmiques per tal d'abordar el naixement de les desigualtats des de les seves arrels.

El principi del benestar col·lectiu és indestriable del de la plenitud individual. Som garants de la protecció dels drets civils i la identitat individual. Creiem fermament en la lluita contra tota mena de discriminació, conscients de que les principals continuant sent d'estratificació social, gènere i origen. Es necessari tenyir les nostres societats del principi de laïcitat, que incorpora valors humanistes i de tolerància que constitueixen una ètica civil universalista independent de qualsevol confessió i ideologia.

La dimensió ecològica com una forma de solidaritat entre nosaltres i les properes generacions serà capital durant les properes dècades. Tenim la necessitat col·lectiva de preservar el medi natural i els recursos que comporta i condicionar les nostres decisions a aquesta necessitat. Els nostres principis no només condicionaran les nostres conviccions, determinaren el mètode per portar-los a la pràctica en

l'àmbit polític, social i institucional. El PSC és el partit de la transformació. Entenem la política com l'alternativa a l'atzar i la necessitat. Rebutgem el fals dilema entre allò distant que és diu interessant però utòpic, i allò proper que és realitzable però trivial. Una proposta programàtica consisteix en una visió de la direcció i la concreció dels propers passos a donar. El nostre mètode és el reformisme radical, és a dir, la introducció permanent de reformes que permeten afrontar d'arrel els problemes.

Rebutgem els que diuen que la ideologia, que els grans projectes de reforma institucional, o que la mobilització són excessivament romàntics o poc pràctics. Rebutgem una visió enfocada en un anàlisi tècnic de les polítiques públiques dut a terme per persones expertes. Aquesta visió, programàticament buida, d'una política sense energia, no soluciona els problemes malgrat renunciar a les seves ambicions.

El canvi no pot dependre de la crisi. El canvi ha de respondre a les tragèdies ocultes de l'angoixa, la por, la inseguretats o la manca de capacitats. La nostra resposta a la crisi ha d'assegurar un compromís social en la recuperació econòmica, la innovació i l'enfortiment i revitalització de les institucions.

El nostre projecte no consisteix en simplement pal·liar les desigualtats i l'exclusió, sinó d'incrementar les capacitats i oportunitats dels homes i les dones mitjançant la reorganització de l'estat i l'economia. No es pot reduir la solidaritat a transferències monetàries sinó que cal adoptar una lògica d'ajuda mútua.

Busquem la zona on s'ajunten el progrés pràctic i els requisits de l'emancipació individual i col·lectiva. Volem organitzar la cooperació perquè sigui més favorable a la innovació. En aquest sentit cal democratitzar l'economia i ampliar l'accés als recursos productius. Desitgem una societat que permeti desenvolupar el talent de les persones.

Els interessos dels grups es poden definir de manera conservadora i exclusiva o de manera solidària i transformadora. La lluita per establir noves causes compartides és el requisit bàsic per l'avenç de noves aliances socials. Mentre que les nacions es fan més similars, el desig de ser diferents va creixent. La resposta ha de ser substituir aquesta voluntat frustrada per la capacitat col·lectiva per a produir diferències amb valor afegit. Treballadors i treballadores i ciutadans i ciutadanes desitjant valdre's per si mateixos i nacions desitjant trobar el seu propi camí són i seran agents claus per la transformació social.

L'aliança social pel progrés: Noves formes per reprendre el lideratge de l'espai social progressista a la Catalunya d'avui

Catalunya està canviant en tots els sentits. Políticament perquè els partits polítics no ofereixen una visió global, formen part d'un ecosistema que conformen la diversitat de moviments cívics, socials, sindicals i culturals, basats en l'espontaneïtat i l'adscripció a causes concretes. La principal conseqüència és la crisi de la representativitat i un comportament electoral més volàtil. Socialment perquè els processos d'integració a la ciutadania catalana es produeixen molt ràpidament. Hi ha moltes dades que evidencien comportaments socials diversos i que ens allunyen d'una estratègia política compartimentada. Econòmicament, perquè els vells sectors industrials avui han entrat en crisi en un món global on l'estructura econòmica es basa en la societat del coneixement i de base tecnològica. I culturalment perquè la vella cultura de la Transició contra el poder s'ha transformat en noves formes d'expressió basades en l'afirmació de la creativitat i en l'eclosió de nous imaginaris artístics individuals i col·lectius.

Avui l'espai social progressista que ha estat el motor dels grans canvis socials i polítics del país és més ampli que mai però el PSC ha de recuperar la capacitat de coarticular el discurs polític i les transformacions socials. Cal recuperar la capacitat de catalització per interactuar i per poder fer una aliança social pel progrés que articuli la majoria progressista a través dels valors compartits. Només així l'aplicació d'una agenda política d'esquerres tindrà el necessari protagonisme i acompanyament social.

Els partits polítics en massa ocasions han caigut en models de relació instrumental i clientelar propis de societats tancades. Cal articular un nou estil de relació que es basi en el respecte, en l'autonomia, la transparència, la naturalitat, la honestat, la complicitat, la sinceritat i la coherència; de manera que reconegui el paper que cadascú té en el joc democràtic. Necessitem, a partir de l'anàlisi crítica, un nou partit capaç d'assumir una nova cultura política, amb estructures obertes, un nou estil de relació i un nou llenguatge.

El PSC no aspira a ser l'únic centre de l'acció política i social, sinó que és un agent més en les transformacions culturals i de canvi de valors. Un agent que aspira a exercir lideratge social a Catalunya i que espera ésser un referent polític i electoral de l'esquerra i el centre esquerra.

Cal recuperar el sentit profund la política com a instrument de transformació social perquè governar no és només gestionar. És necessari fer cultura a través de la política i fer la política a través de la cultura. La relació amb la ciutadania ha de fer-se des del el PSC i no a través de les institucions mitjançant els processos participatius. Aquesta idea permetrà trencar amb l'esmentada crisi de la representació.

L'espai social progressista està conformat per una àmplia i diversa ciutadania activa defensora de valors majoritaris com la llibertat i la igualtat. També està format per tots aquells actors del coneixement, la comunicació i la producció cultural que han transformat la base productiva catalana. L'espai social progressista no es pot dissociar dels sindicats i de l'associacionisme veïnal, juvenil, de gènere, de gent gran, estudiantil, de cooperació internacional, de l'economia social i el cooperativisme, ecologista o de defensa de drets civils, i en general per a tots aquells que formen part del Tercer Sector.

Cal recuperar la pedagogia com a eina fonamental de l'esquerra per al canvi social. És des de la pedagogia que els debats emergents arribaran a la societat, i és en aquests debats que es formaran les noves generacions de dirigents, capaces de catalitzar les idees força de l'experiència dialogada.

Necessitem un espai de pensament obert i en diàleg permanent amb el conjunt de la societat civil amb consciència política, que interactuï proposant agendes i temàtiques de discussió com a antena receptora i emissora dels nous reptes globals en la seva dimensió més quotidiana. Cal contribuir a la formació de lideratges cívics, socials i polítics que articulin la transformació de la realitat d'acord amb els valors propis del pensament socialista.

La vida dels partits, i encara més del PSC, no és possible sense la xarxa social progressista i l'empenta de la ciutadania activa i compromesa. Assistim a un canvi de valors i de paradigma que ens exigeix una visió compartida en una àmplia aliança social i política de progrés que podrà concretar la seva proposta electoral a través del PSC. L'hegemonia social permetrà recuperar la força necessària per tornar a guanyar les eleccions a través d'una aliança social forta, sòlida, polièdrica i amb un objectiu comú: desenvolupar un nou programa de transformacions socials des de les institucions basat en la llibertat, la igualtat i la solidaritat.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- La relació federal amb el PSOE
- El PSC com a laboratori d'idees i els instruments de connexió amb el món acadèmic i de la recerca
- Estratègies per articular la relació amb els moviments socials, teixit associatiu i societat civil
- Noves formes de comunicació i relació amb els moviments socials i associatius
- L'estil de lideratge que necessita el PSC per escoltar i ser escoltat per la societat civil

Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar?

Aspiracions i valors de la societat catalana

Tot esforç per projectar una visió del socialisme de futur; la definició de qualsevol estratègia orientada a consolidar una Catalunya basada en la justícia, en la lluita contra l'exclusió, la dominació, la discriminació o la opressió; tot esforç per garantir la igualtat d'oportunitats i l'exercici de la llibertat individual; passa per definir a Catalunya un model social equitatiu, efectiu, eficient i sostenible.

Hereus del pensament polític d'un socialisme català que amb figures com les de Josep Pallach, Paco Ramos, Joan Reventós, Maria Aurèlia Capmany, Ernest Lluch o Marta Mata han representat la lluita històrica per la defensa dels drets socials i civils, la lluita contra l'exclusió social, l'impuls a la innovació social, econòmica i cultural, la laïcitat o la promoció del diàleg Catalunya-Espanya-Europa; ara cal reformar el "corpus" ideològic per continuar essent el partit hegemònic de l'esquerra al nostre país. Un partit de clara orientació reformista per mantenir el guany en llibertat i equitat aconseguits en els darrers anys i que sense por ni complexos aborda els reptes de la seguretat, la convivència, l'impacte de la globalització econòmica i cultural o la col·laboració públic-privada des de posicionaments de progrés, sense apriorismes ideològics, des de la base del catalanisme social i no del nacionalisme liberal conservador que segueix mantenint discursos identitaris de confrontació nacional per amagar o suplantat amb discursos nacionalistes l'aplicació efectiva de l'hegemonia conservadora creixent a Europa.

Defensem l'Estat del Benestar, com a màxima expressió d'un model social que troba en la intervenció pública la garantia d'un creixement econòmic i dels mercats just i sostenible, una distribució equitativa de la riquesa, la consolidació del pacte entre els diferents grups socials (per la via de la fiscalitat) i la promoció conjunta de la igualtat d'oportunitats, requereix d'una relectura en plena crisi econòmica, social i ideològica compartida amb la resta de partits d'arrel socialista, europeus i internacionals.

Ens enfrontem a xacres heretades del passat, canvis en el context socioeconòmic, l'hegemonia cultural i política del discurs liberal conservador als països occidentals i les reformes pendents ens fan plantejar el risc de no només poder fer sostenibles els actius aconseguits, sinó també donar resposta a les peticions d'una ciutadania que demana una extensió quantitativa i qualitativa dels àmbits tradicionals d'actuació

pública i l'ampliació de la seva cobertura a nous reptes. La relativa baixa despesa sanitària i educativa comparada amb les regions europees de renda per càpita similar a la de Catalunya, però sobretot la migrada inversió en polítiques familiars, fan que continuï essent necessari un fort i decidit lideratge polític que permeti continuar construint un model social de justícia i cohesió per a Catalunya.

Seguim patint alguns problemes relacionats amb la planificació de les polítiques socials (especialment en els àmbits més directament relacionats amb les fluctuacions demogràfiques) i la desconfiança cultural d'una part de la ciutadania vers l'administració i el sector públic titllat tradicionalment de burocràtic, centralista, intervencionista i ineficient. L'evidència ha desmentit alguns posicionaments neoliberals conservadors que han vinculat sempre l'actuació pública a una font clara d'ineficiència. Catalunya ha demostrat la intervenció pública en àmbits propis de protecció social universal, com el dels serveis sanitaris, no només ha contribuït a consolidar-los com sectors creadors de riquesa i efecte econòmic d'arrossegador rellevant, sinó que ho han fet amb uns estàndards d'efectivitat i eficiència incomparablement millors que els països que han optat per models plenament liberals en aquest àmbit.

Els destinataris i destinatàries, els contextos i els instruments per mantenir el model social actual a Catalunya revelen, ja avui, els conflictes en l'assignació dels recursos públics no tan sols entre col·lectius tradicionals (classificats per edat o participació en el mercat de treball) sinó també entre els col·lectius classificats per àmbits més propers als nous reptes als que s'enfronta la societat catalana: el gènere, la paternitat/maternitat, el model de família o el cicle vital en el seu conjunt (inclòs el dret a decidir una mort digna).

Defensar políticament i cívica un model social per Catalunya ha de permetre certes reformes i adaptacions a les necessitats dels canvis propis del segle XXI hereus, i orgullosos, de les conquestes de l'estat del benestar aconseguides en el darrer segle pels socialismes democràtics europeus i internacionals. Un model indestruïble econòmic, territorial, cultural i social al servei de les persones i la comunitat. L'Estat del Benestar, com a màxima expressió d'un model social que troba en la intervenció pública la garantia d'un creixement econòmic i dels mercats sostenible. No ens podem permetre, com a país, un "malestar amb l'Estat del Benestar". La reforma ha de garantir el just equilibri entre l'interès de la comunitat i la llibertat individual, de manera que permeti donar una resposta robusta a aquells que volen deixar-ho tot en mans dels poders menys democràtics: els purament econòmics, els mediàtics o els publicitaris, entre d'altres.

Cal revisar el model social i econòmic que sustenta l'actual Estat del Benestar a Catalunya crea desassossec i insatisfacció a la ciutadania. Al costat de l'enfortiment i la reforma dels elements claus de l'Estat del Benestar (salut, educació, polítiques familiars i de gent gran), hi ha altres inquietuds emergents que intensifiquen el malestar ciutadà (l'atur, la precarietat laboral i social, ús del temps i mobilitat, la impersonalitat, la immobilitat, el malestar en la convivència, la inseguretat,...). Per això la proposta des de l'esquerra, des del socialisme de base reformista i arrelat en la llibertat, es preveu en diferents àmbits d'actuació: especialment les unitats familiars, el barri, l'escola o el lloc de treball. Apostem per actuacions amb perspectiva local i global alhora; individual i comunitària alhora; basades en la garantia de la igualtat d'oportunitats i no exclusivament en l'igualitarisme finalista; que posa en positiu les diferències, que no coarta, ans al contrari, fomenta la llibertat, la competitivitat i l'excel·lència.

ELS REPTES DE LA SOCIETAT DEL SEGLE XXI

Catalunya, en els propers anys, ha d'establir una agenda política que tingui en compte els canvis en els paràmetres que actualment defineixen les polítiques públiques i que han de sustentar el model social que defensem:

- **Solidaritat intergeneracional: els nous reptes demogràfics** suposen passar dels riscos de l'envelliment poblacional i la despoblació (que posaven en perill els mecanismes de protecció social i de creixement econòmic) hem passat al nou paradigma de models demogràfics duals amb un envelliment de la població autòctona i la irrupció de nova immigració jove en ple procés d'integració. La garantia d'accés d'aquesta nova ciutadania als serveis socials bàsics, com els sanitaris, i la forma en que accedeixen, així com la modulació de l'ús creixent i no sempre ordenat dels serveis per part d'una població cada cop més envellida, seran claus per garantir la integració social i evitar incentius de deserció de les classes mitges al sistema bàsic de protecció social de responsabilitat pública.
- **Solidaritat entre gèneres:** en aquests moments de crisi de l'Estat del benestar és més necessari que mai garantir la solidaritat entre gèneres i construir un nou pacte social entre homes i dones. Tot i haver assolit el reconeixement "formal" de la participació de les dones en igualtat i en tots

els àmbits, la realitat és tossuda i seguim arrossegant un gran desequilibri en la participació i en la presa de decisions. La responsabilitat del privat segueix essent femenina, ens urgeix un repartiment igualitari de l'esfera del privat, dels assumptes domèstics i de la cura. Només amb una veritable coresponsabilitat entre homes i dones s'equilibraran realment les oportunitats per a elles. La coresponsabilitat en el privat i l'apoderament en el públic són els instruments que ens permetran remoure positivament les estructures socials condicionades per la mentalitat masclista.

- **Principi de responsabilitat:** superar una perspectiva tradicional marcadament assistencialista de les polítiques públiques passa per prioritzar una resposta efectiva de tots els actors implicats en el benestar individual i col·lectiu i plantejar polítiques més transversals. Cal reflexionar, per exemple, sobre el nou paradigma emergent de la responsabilitat individual: necessitat d'autoresponsabilitat individual sobre el benestar físic, social o econòmic o l'aposta per una perspectiva més comunitària, integral i preventiva de les polítiques de protecció social.
- **Nous valors emergents:** aspectes com la llibertat individual, la forma en que s'entén la justícia i la solidaritat, els efectes de la consolidació de la societat de consum, la demanda de major seguretat, la concepció del temps (en el treball i en el lleure) o l'evolució dels models i relacions familiars marquen la necessitat d'una revisió dels serveis de responsabilitat pública des de la perspectiva reformista de les forces de progrés. Front la desconfiança ideològica del liberalisme conservador l'esquerra ha d'oferir una revisió reformista de l'estat del benestar compatible amb els valors emergents i sense caure en la tirania ideològica "liberista" que menys Estat és més societat. La comunitat, la transversalitat de la responsabilitat compartida entre individus, homes i dones, diferents models de famílies, empreses, treballadors i treballadores i administracions en el funcionament dels mecanismes socials bàsics de cohesió i protecció, demostren que només amb més comunitat tenim més societat.
- **Nou equilibri entre la igualtat d'oportunitats i el dret a escollir:** avui la ciutadania aspira a equilibrar de forma diferent la llibertat individual i la igualtat. Front als posicionaments liberals conservadors que esperonen la fal·làcia simplista del dret a escollir en els serveis públics, cal garantir i reivindicar que la llibertat d'elecció només és compatible amb la igualtat d'oportunitats que representa la garantia de l'accés equitatiu a la informació i a la formació.

Recau sobre l'autoritat pública, per tant, garantir una distribució equitativa dels recursos per assegurar les oportunitats d'accés per la presa de decisió en llibertat; minimitzar les asimetries de la informació entre agents; evitar la selecció adversa d'usuaris i usuàries per part dels proveïdors de serveis o garantir la pluralitat de provisió en un marc sense monopolis locals o sectorials.

- ***Nova relació amb l'entorn i la família:*** els models de gestió i valoració del temps privat, laboral, social, familiar o institucional són fruit de nous valors en les relacions amb el treball, l'entorn social o la família. La demanda de major llibertat individual, la debilitació dels llaços entre les generacions que conviuen en els nuclis familiars o la consolidació social i institucional de creixents nous models de família, requereixen de solucions creatives davant els problemes d'inseguretat i desprotecció (física, econòmica, professional o afectiva), propis d'una crisi econòmica històrica. Cal distribuir òptimament els recursos entre els dispositius socials existents, encara que això suposi canviar els equilibris pressupostaris clàssics entre polítiques socials més eficaces i més eficients. Alhora, la creixent feminització dels àmbits públics i col·lectius, ens planteja també la necessitat de repensar el nostre model social i, especialment, les relacions laborals i de poder, per tal d'aprofitar el talent femení en tots els aspectes de la societat.
- ***Els reptes de la globalització:*** La integració dels mercats, l'evolució científica, l'eclosió en l'àmbit de les tecnologies de la informació i la comunicació, la desregulació dels mercats financers i l'absència de govern econòmic mundial requereix de coordinació política multilateral. Cal afrontar des de Catalunya una visió euromediterrània dels nous reptes de dimensió internacional com els moviments migratoris, el canvi climàtic, els drets humans, els recursos energètics o els alimentaris, per posar tants sols alguns exemples. Els riscos associats a un procés de creixent globalització econòmica requereix, a banda de la reforma profunda de les institucions que (no) la regulen, de polítiques de recolzament a l'emprenedoria empresarial local.

El desenvolupament d'aquesta agenda política a Catalunya implica definir el catalanisme com a pacte entre individus lliures i iguals per mantenir un model de convivència i autogovernar-se, i passa indefectiblement per configurar-se com un moviment de naturalesa integradora i generadora

necessàriament de justícia social. L'aposta per l'autogovern és incompatible amb l'exclusió, i l'autogovern basat en la integració requereix d'un estat del benestar potent i especialment actualitzat. Els serveis bàsics que el defineixen (com la sanitat o l'educació) han de mantenir-se robustos i inqüestionats per la societat catalana.

La integració com a base per l'autogovern té implicacions lingüístiques i culturals, però és especialment social. L'autogovern ha de permetre gestionar adequadament les polítiques socials des de la proximitat i de forma coordinada amb la resta de nivells de govern.

Cal tornar el crèdit a la política institucional a través de la reconciliació amb valors que estan lluny d'estar en crisi: solidaritat, llibertat i igualtat d'oportunitats. El socialisme ha de ser promotor d'un model social que garanteixi uns ingressos dignes per tothom, un accés universal al sistema sanitari i educatiu, així com un fort suport no tan sols a les famílies (prioritzant a infants i joves) sinó també a les persones amb dependència (gent gran, malalts mentals i persones amb discapacitats). Compartir, a partir del sistema fiscal, els costos associats a aquests serveis bàsics permet alliberar els recursos necessaris per tenir accés a la cultura, potenciar la creativitat personal, disposar de més lleure i oci; però també permet consolidar un indispensable sentit comunitari i de pertinença. Una societat que ofereix oportunitats genera major compromís, més participació, major necessitat d'implicació en la "cosa pública" per part dels individus que la componen.

En aquest sentit és imprescindible reflexionar sobre cap a on podrien orientar-se algunes línies de reforma del discurs social per enfortir la cohesió social en un marc de qualitat i eficiència de la intervenció pública.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Una visió nova del concepte de seguretat
- Creixement sostenible (també des del punt de vista ecològic i social)
- Un nou pacte social: el pacte inter-generacional
- El nou pacte social entre homes i dones
- L'espai públic

Una economia dinàmica al servei d'una societat lliure i segura, pròspera i justa

Un model econòmic sostenible

Cal garantir el creixement sostenible d'una economia que creï ocupació de qualitat i garanteixi la cohesió social en el marc d'un nou context econòmic, social i cultural marcat per una crisi econòmica de lenta recuperació. Els problemes econòmics realment rellevants avui a Catalunya es relacionen amb la definició de nous models de creixement no basats en la baixa productivitat del treball i la precarietat com a factors de competitivitat internacional i que fomentin l'equilibri amb l'entorn en que es desenvolupa l'activitat econòmica. Ens cal una economia diversificada i orientada a la internacionalització, que exploti de forma actualitzada les potencialitats pròpies (turisme, sector agroalimentari, sector automobilístic, cultural i audiovisual), incorporant-hi factors de competitivitat internacional (explotació del nínxol bio-tecnològic, de les tecnologies de la informació i la comunicació o de les energies verdes).

Foment de l'economia del coneixement i la innovació

Situant la inversió en R+D+i, tant privada com pública, en la mitjana europea; reorientant el pressupost públic en R+D per tal d'impulsar un teixit productiu i econòmic avançat i creador de valor afegit. L'emprenedoria no és incompatible amb un model social just i equitatiu. Cal fomentar l'impuls públic financer pels emprenedors i emprenedores socials, econòmics i culturals del país.

Més ocupació, de més qualitat

La creació de llocs de treball i la protecció dels drets dels treballadors i les treballadores és la prioritat dels propers anys. Els i les socialistes hem de prendre com a principal variable del bon funcionament de l'economia els llocs de treball generats i la seva qualitat. L'atur i la precarietat laboral són, sens dubte, el símptoma més clar d'un model de creixement malaltís i el fracàs de certes polítiques econòmiques i laborals desenvolupades pels nostres governs. S'ha de crear més ocupació fent compatibles la flexibilitat i la seguretat en el lloc de treball; garantint una major estabilitat contractual; promovent la conciliació de la vida laboral, personal i familiar amb una política activa d'un model de gestió del "temps social" a

través d'un "Pacte català del temps"; essent contundents en la lluita contra la sinistralitat laboral; promovent la participació dels treballadors i treballadores en el "govern" de les empreses o fent de la formació continuada una prioritat compartida per tots els agents socials. En el benentès que només un creixement de l'economia equilibrat i sostenible garantirà llocs de treball en qualitat i en qualitat.

Reforma fiscal i finançament equitatiu dels serveis públics

L'Estat del Benestar fonamenta part de la seva existència i viabilitat en els valors de la solidaritat i l'equilibri entre la necessitat individual i comunitària, i en la necessitat d'un sistema fiscal fort i just. Massa vegades ambdós han estat dissociats, carregant de connotacions negatives els impostos fins l'extrem que governs socialistes han arribat a fer bandera de la reducció lineal d'impostos o de la desaparició d'algunes figures impositives.

En els darrers anys, coincidint amb valors emergents de les societats de consum occidentals, els serveis públics cada cop són visualitzats per part de la ciutadania com un bé o servei de consum, de fàcil accés i baix o nul preu; convertint l'ús en costum i consum. L'excés en el consum d'aquests serveis genera problemes d'equitat (ja que el mecanisme d'autoregulació d'aquests tipus de serveis és el cost d'oportunitat del temps a través de les llistes d'espera) i de viabilitat financera (al no disposar de l'estructura fiscal suficient per fer front a tota la demanda). Des d'aquest punt de vista és imprescindible introduir canvis culturals en matèria d'ús dels serveis i mecanismes concrets de control per evitar qualsevol abús en la utilització dels serveis públics i maximitzar l'eficiència en la despesa i la inversió públiques.

És imprescindible també avançar en la cultura fiscal, que penalitzi qualsevol comportament irresponsable (a més de la seva persecució administrativa o penal), que integri la reflexió sobre el cost dels serveis públics i la necessitat de finançar-los adequadament, i defensi la necessitat d'un sistema fiscal eficaç, transparent i just, que garanteixi la progressivitat en els impostos, el tractament adequat de les rendes del treball, la promoció de l'activitat empresarial generadora de llocs de treball i de riquesa social, i la penalització fiscal de les activitats improductives, els beneficis especulatius i els costos ambientals.

Cap a una renda bàsica de ciutadania

Les actuals dinàmiques en els mercats de treball són cada cop més vulnerables als cicles econòmics i amb símptomes de generar beneficis cada cop més desiguals. Aquest fet pot afectar en el futur a les rendes familiars especialment si comparem entre parelles estables i amb formació que disposin de riquesa acumulada i accés al sistema de pensions, respecte a persones que viuen soles, sense estudis i que hagin posposat, per necessitat o elecció, l'accés a la propietat d'un habitatge. Si l'actual sistema de pensions pot assegurar avui una equitat inter-generacional indiscutible, queda pendent la reflexió sobre l'equitat intra-generacional de demà. Per viure amb totes les oportunitats i garanties la seva ciutadania plena cal apostar per promoure una cultura de la responsabilitat fiscal, així com estudiar els mecanismes d'integració de transferències i deduccions fiscals orientada a substituir l'assistència per la garantia d'una Renda Bàsica de Ciutadania que eviti la caiguda en la pobresa en un moment d'augment de la precarietat laboral i en el que a l'atur estructural se li afegeix l'atur producte de la profunda crisi econòmica i d'un lent procés de recuperació. Per aconseguir-ho és necessari impulsar mesures que promoguin la corresponsabilitat fiscal i evitar aquells que soccavin la cultura de la contribució fiscal. Cal apostar per una política fiscal progressiva (tant des del punt de vista dels ingressos com de la despesa). Per fer-ho cal un model de federalisme fiscal que protegeixi o cedeixi sobirania cap a l'Estat o la UE de manera que es contribueixi a una millor harmonització fiscal estatal i europea que eviti competència fiscal a la baixa entre territoris: abans cedir sobirania fiscal que cedir a l'ideal liberal conservador que aposta per models socioeconòmics de baixa fiscalitat i mínims serveis socials de responsabilitat pública.

Accelerar la transició social i ecològica a Catalunya

Ens comprometem a incrementar les polítiques de foment de l'energia eòlica, solar i d'altres energies renovables, tot avançant cap a la fiscalitat ecològica (impostos verds), dins de la política global contra el canvi climàtic; promovent una gestió sostenible de l'aigua, prioritzant l'estalvi urbà i rural i promovent i enfortint les polítiques de control de residus. La política de sostenibilitat s'ha de basar també en la defensa del capital paisatgístic del país.

El socialisme català aposta per donar impuls a la transició social-ecològica a Catalunya. Volem aprofundir i estendre el discurs polític medi ambiental i les accions per fer de les polítiques mediambientals una

oportunitat. No volem fer de l'ecologisme una marca de consum amb l'objectiu de seguir destruint el medi ambient amb un llenguatge políticament correcte, ni un fonamentalisme mediambiental que ens privi de la competitivitat econòmica que necessita el país.

Les societats que primer implantin un sistema d'autosuficiència a través de les energies renovables seran les que superaran abans i millor la crisi estructural que vivint. La superació de la crisi té diversos fronts oberts que necessiten canvis i valentia política. Un és el nostre model de consum, de respecte pel medi ambient i, sobretot, el canvi del model energètic. Aquesta transició cap a una nova societat ecològica implica i implicarà importants esforços amb l'objectiu de fer els grans canvis estructurals que tindran el seu impacte a llarg termini.

Tot i que aquest canvi ja ha començat de manera tímida a la nostra societat seran necessaris dos elements importants a curt termini per crear aquesta nova societat ecològica: el primer és un ambició "New Deal Verd" per impulsar iniciatives econòmiques i una fiscalitat verda per condicionar el model productiu. I el segon és la transformació de la demanda, fent dels ciutadans els actors i coproductors del nou model.

Aquesta aposta de futur és urgent per la superació de la crisi, per crear noves oportunitats i sortir reforçats com a societat. Les societats que tinguin la capacitat de revolucionar els seus models energètics, i com és el cas de Catalunya, potenciar la qualitat del mediambient estaran generant noves oportunitats i avantatges competitius en l'economia global.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Com encapçalar un projecte de regulació de l'economia
- Com definir un model d'economia sostenible a escala local/regional (canvi climàtic, noves energies)
- Estratègies de retenció i atracció de talent per aconseguir una economia basada en el coneixement
- Principis de la necessària reforma fiscal (progressivitat, fiscalitat verda)
- Nous sistemes de transport col·lectiu
- Barcelona-Catalunya

L'espai públic, els serveis públics i la xarxa de garanties socials

El catalanisme com a factor de cohesió social

La cohesió social és un actiu intangible sobre el que es fonamenta part de la justificació de l'actuació pública i política que garanteix creixements econòmics robustos, sostenibles i justos. La cohesió neix en els àmbits més petits de la col·lectivitat (com la família) i es consolida en àmbits de la col·lectivitat més amplis que tenen a veure amb el compromís individual cap a la comunitat (el barri, el municipi o el país).

L'equilibri entre el compromís comunitari i la responsabilitat individual és un valor essencial del progrés social ja que només l'exercici complert dels deures i la reclamació justa dels drets pot fer sostenible l'equilibri entre el sector públic i els interessos purament individuals. El sentit comunitari pren aleshores la categoria de valor en la discussió del model social que volem per la Catalunya del segle XXI: generar cohesió política i social al voltant del catalanisme també és construir un Estat social.

La necessitat de repensar l'administració

L'administració pública del segle XXI ha d'abandonar el seu rol preeminentment paternalista i la societat civil (més formada i informada) s'ha d'organitzar per tenir un paper més compromès en la seva responsabilitat comunitària. Cal treballar per una ciutadania més empoderada per reclamar drets i exercir deures. Són múltiples les accions pendents en l'àmbit de la potencial millora de gestió pública:

1.- Serveis públics universals de qualitat

Cal garantir a través dels serveis públics els drets bàsics i universals de salut, educació, cultura i seguretat. Cal que aquests serveis públics siguin finançats a través del sistema fiscal i que la seva qualitat no n'expulsi les classes mitges. La pràctica universalització aconseguida en alguns dels àmbits com el sanitari o l'educatiu cal que sigui analitzada amb nous paràmetres relacionats amb els nous valors emergents com la distribució del temps, l'accés a la informació o el desenvolupament d'habilitats de comunicació i formació associades a les noves tecnologies. En l'actual model de provisió de serveis socials, sanitaris o educatius s'identifiquen noves fonts d'inequitat en l'accés (llistes d'espera, assignacions de centres escolars o accés a les ajudes socials) que poden contribuir a l'allunyament dels

col·lectius que estan contribuint majoritàriament en el finançament d'aquests serveis. La garantia d'excel·lència i qualitat en els serveis públics és, en aquest sentit, un factor clau de viabilitat per tal de que el sector públic no perdi el prestigi entre les classes que el sostenen financera. Al mateix temps que cal evitar l'allunyament d'aquests col·lectius, cal treballar per evitar que siguin justament les classes mitjanes les que acabin monopolitzant alguns serveis per expulsió de col·lectius que, per falta d'accés a la informació o a certa formació, siguin excloses per l'administració pública. Finalment, en un moment que cal consolidar el pilar dels serveis socials de l'Estat del Benestar, es requereix una discussió profunda sobre la universalització d'aquests serveis i la viabilitat financera per augmentar-los. La universalitat ha de garantir que tot ciutadà sigui elegible per la prestació dels serveis públics però no necessàriament que contribueixin d'igual manera al seu finançament: la regressivitat del sistema pot néixer d'una inequitable distribució de la despesa pública, no únicament d'un disseny injust d'ingressos fiscals.

2.- Defensa del paper de la funció pública i la necessitat de la seva modernització

Generalitzar incentius en les retribucions dels treballadors i treballadores de la funció pública en la línia de reconèixer "qui ets", "què ets", "què fas" i "com ho fas". En definitiva aspectes de reconeixement de la singularitat, que trenquin el monopoli de la homogeneïtzació i burocratització, que introdueixin factors de reconeixement del compliment d'objectius, del desenvolupament professional, així com la flexibilització de la carrera en el si de l'administració pública.

3.- Més cooperació entre les diferents institucions

Tradicionalment el pensament liberal conservador havia identificat la introducció de mecanismes de quasi-mercat i competència en el sector públic com una font de millora de l'eficiència i la capacitat d'elecció dels ciutadans. Després de 20 anys d'assajos en l'aplicació d'aquests mecanismes en governs conservadors es pot afirmar que l'existència de monopolis locals o la falta de credibilitat en el risc l'expulsió d'agents ineficients en els pseudo-mercats públics, fa que es replantegin mecanismes de gestió pública de naturalesa cooperativa. Aquests mecanismes equilibren la necessària autonomia de gestió amb el lideratge de coordinació i transversalitat de l'autoritat política. Cal migrar cap a formes de gestió pública cooperativa i governança descentralitzada. En aquests models de gestió i govern necessàriament cal que els agents que ostenten rectoria, finançament i provisió diferents, exerceixin de forma diligent i sense confusions les seves funcions.

4.- Autonomia de gestió amb transparència

L'aposta per la millora de l'autonomia d'entitats públiques desconcentrades de provisió pública de serveis i la descentralització de l'administració aplicant principis de subsidiarietat, han d'estar acompanyades de mecanismes de coordinació i d'accés a la informació per la gestió que assegurin la col·laboració entre institucions i ens descentralitzats. En aquest sentit és del tot rellevant definir mecanismes efectius de relació financera entre els agents quan el finançament i la provisió tenen titularitats diverses. En l'àmbit de les prestacions s'ha de saber gestionar la complexitat i fer pedagogia política defugint tant de la simplicitat com de l'extremisme ideològic. Per això cal rebutjar la dicotomia mercat – Estat: el mercat ha de ser competiu i l'administració eficient. La major autonomia de gestió pública (que pot donar millor resposta a les necessitats locals) s'ha d'acompanyar necessàriament i proporcionalment de major transparència i la rectoria pública del sistema ha de posar en marxa mecanismes més potents de retiment de comptes a la ciutadania de la seva actuació política i administrativa.

Reforçar l'estructura bàsica de l'Estat del Benestar

Catalunya com a nació socialment avançada requereix, quan l'economia ho permeti, d'una convergència de la despesa social amb la UE i el foment de polítiques socials més transversals. D'aquesta manera es garantirà que es faci efectiva la lluita contra l'exclusió social (per situar-la, com a mínim, a la mitjana europea dels 15) i que es portin a terme les polítiques d'un país socialment cohesionat i amb un repartiment just i equitatiu de les oportunitats. La lluita contra la pobresa i contra qualsevol forma de discriminació i exclusió passa especialment per dotar de suficients recursos econòmics les polítiques socials, més transversals, i que han vingut essent reforçades pel govern socialista a la Generalitat des del 2003.

Educació i cultura

Com a polítiques socials de garantia de la igualtat d'oportunitats amb un especial esforç per la universalització d'alguns serveis que assegurin la igualtat d'oportunitats entre dones i homes (p.ex. en l'educació de 0 a 3 anys), els incentius als i a les joves per no abandonar prematurament els estudis

post-obligatoris, l'establiment de polítiques actives d'actualització de coneixement i habilitats dels treballadors i treballadores (foment de la formació contínua en l'àmbit laboral) o fomentant el suport a les polítiques culturals com una de les prioritats en la política social del país. Cal apostar pel plurilingüisme, la qualitat i l'excel·lència en l'educació com a factors claus per la cohesió social i el progrés econòmic i cultural del país.

Salut i dependència

L'atenció a la dependència s'ha de seguir configurant com l'eix que amplia les bases d'actuació prioritària de l'Estat del Benestar del segle XXI. A més cal seguir treballant per mantenir un sistema sanitari que garanteixi un accés universal i un finançament públic, de qualitat i eficient, que defineixi clarament la cartera de serveis de responsabilitat pública i promogui la participació dels i les professionals i de la ciutadania en les decisions clíniques i de gestió.

Immigració i nova ciutadania: drets, deures i valors

El nostre país ha passat de ser país d'immigrants a ésser un país receptor d'immigració. Una recepció i fluxos migratoris fruit de l'exceptional creixement econòmic que he tingut als darrers anys. Un creixement que, sense la participació de les persones immigrades, no hagués estat possible, i que té un impacte directe a les nostres viles i ciutats.

La immigració és per tant, un dels principals reptes que té la nostra societat. Un repte sobre el que hem de parlar, reflexionar i actuar políticament. La dreta espanyola i catalana presenta la immigració com un dels majors problemes que té la nostra societat, elevant l'anècdota i el rumor a categoria, sempre en forma problemàtica i per generar fractures, utilitzant i dibuixant un enfrontament entre cultures i religions amb l'objectiu d'alimentar la por de les persones en situació social més precària i que més estan patint la crisi i l'atur. Atiant odis que tindran conseqüències molt negatives per a la nostra societat i que a curt termini estan alimentant els discursos populistes i xenòfobs que fins i tot estan tenint rèdits electorals, com els ha tingut la ultradreta a molts països europeus el recurs a la islamofòbia.

Aquests fets obliguen a l'esquerra a donar respostes. D'una banda a les persones immigrades que tenen la voluntat de formar part de la nostra societat, però també als ciutadans i ciutadanes que en molts

barris i ciutats del país veuen amb reticència, i incomprensió i fins i tot rebuig el fenomen migratori. Tot plegat ens ha de fer reflexionar sobre la feina a fer en matèria d'immigració i de convivència, i quin model d'integració volem treballar en col·laboració amb tots els sectors implicats.

Estem construint dia a dia un model d'integració que té tres components importants per la nostra democràcia i les bases materials per a la convivència:

El primer és la voluntat d'afirmar la igualtat de drets i deures entre tots els ciutadans i ciutadanes amb independència de la seva procedència com a base de la convivència.

El segon component és el més difícil de consolidar i requereix un sentiment de pertinença a una col·lectivitat, són les bases materials per poder establir un veritable diàleg intercultural i una integració real dels nousvinguts i les nousvingudes, que sols serà possible, si hi ha igualtat d'oportunitats i justícia social per a tots, amb independència de l'origen o procedència de qualsevol ciutadà.

El tercer és el repte de defensar i fer prevaldre els valors democràtics que, com a societat i com a país, ens hem atorgat a través de la Constitució i l'Estatut; la igualtat de gènere, la llibertat i l'autonomia personals a l'hora d'establir un projecte de vida, la llibertat religiosa, etc.

Així, doncs, apostem per polítiques d'integració de la nova ciutadania definides a través del foment d'actuacions envers els nousvinguts amb l'objectiu d'intercanviar informació, coneixements o experiències, i, alhora, oferint la formació i totes les eines necessàries per tal de facilitar la seva inclusió social i el seu exercici d'una ciutadania plena i vinculada a un projecte de Catalunya compartit. Defugir del paternalisme i garantir la plena ciutadania amb drets i deures. I, en aquest sentit, ampliar el dret de vot de la nova ciutadania.

Pacte per la convivència, contra la violència

En contextos de crisi econòmica i social l'aposta per la cohesió social basada en els principis de convivència és essencials. Cal apostar per un pacte social de convivència i lluita contra les violències especialment de matriu masclista, xenòfoba, homòfoba o de minories tradicionalment perseguides.

El principi de responsabilitat per l'exercici d'una ciutadania plena

La ciutadania configura la centralitat dels sistemes de protecció social, i requereix que les organitzacions s'adaptin per personalitzar i humanitzar l'atenció a les persones. Cal promoure un canvi cultural i social, amb la participació activa de la ciutadania, per gestionar les expectatives i resultats dels sistemes públics de protecció social. Aquest canvi ha de comportar el foment de la co-participació i co-responsabilització de la ciutadania en la presa de decisions i ha d'incloure la implicació del ciutadà en la gestió del seu propi benestar (físic, econòmic, social o cultural). La ciutadania no està conformada per subjectes passius, apostem per la participació de la ciutadania en la presa de decisions d'allò que públicament els afecta, considerant els seus punts de vista i respectant les seves decisions. Creiem, també, en una ciutadania responsable i identificada amb els serveis públics. El sistema català de protecció social i responsabilitat pública ha seguir vetllant per l'equitat en la distribució de recursos segons les necessitats dels individus i la reducció de desigualtats del tipus que sigui: social, econòmica, cultural o territorial. El ciutadà es farà més responsable amb els instruments adequats que li permetin una major interacció amb l'administració prestadora de serveis de protecció social. En aquest sentit les noves tecnologies representen una clara oportunitat de millora per la relació administrat-administració.

Responsabilitat social i civil

Augmentar la participació més activa d'alguns agents (especialment organitzacions i agents socials) permetrà augmentar i consolidar un base àmplia de suport a les virtuts d'un sistema que vetlla per la redistribució de la renda i la riquesa, la protecció i cohesió social així com la solidaritat entre col·lectius i territoris. La responsabilitat social i cívica ha d'arribar també a l'empresa privada que ha de mantenir un compromís més comunitari: socialitzant els seus beneficis per evitar que empreses amb beneficis carreguin sobre els serveis socials millores injustificades de marges empresarials; evitant que la "responsabilitat social corporativa" sigui un instrument de màrqueting i fomentant que sigui un element essencial de la seva funció objectiu a maximitzar; exigint la màxima sensibilitat comunitària a les empreses privades que gestionen serveis bàsics provinents d'antics monopolis estatals (energia, telefonia, finances o transport).

Resposta a noves necessitats social: cultura i coneixement

La majoria de polítiques de protecció social pateixen d'una provisió fragmentada, dispersa, en ocasions insuficient i en ocasions clarament esbiaixada pels recursos disponibles i no pels recursos necessaris. Avui podem garantir que qualsevol persona tingui capacitat d'accés a formació reglada i en el cas que no la tingui pugui assegurar-se una qualitat de vida digna. El que comença a no garantir-se és que es doni l'actualització necessària per no excloure a una part de la població del flux d'informació i coneixement necessaris per mantenir un benestar global òptim: aspectes com el "gap" digital o el dret de l'accés a la informació son cada cop més rellevants i han de formar part de noves prioritats front als àmbits de caràcter més purament assistencialista (educació, salut o serveis socials). Polítiques públiques culturals, de formació continuada, de transparència informativa, d'accés al coneixement compartit, de garantia de seguretat (física, afectiva o laboral), caldrà que es vagin col·locant entre les noves prioritats de l'agenda política.

Defensa del territori

El territori ha de ser garant d'equitat apropant l'atenció a les persones sobretot en aquelles actuacions que requereixen una freqüència i una continuïtat assistencial elevada. Apostem pel principi de subsidiarietat perquè estem convençuts que la provisió s'ha de donar en el nivell territorial òptim més proper a la ciutadania. El territori ha de ser l'escenari de la cooperació, i qualsevol reorganització territorial ha de garantir la màxima eficiència i eficàcia en la prestació dels serveis. Per garantir la cohesió territorial del país cal un model de finançament de les administracions locals no inferior a un terç dels recursos públics totals del sistema de protecció social global de l'Estat.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Com aplicar els principis del "Govern Obert" (*Open Government*)
- Sistemes de rendiment de comptes a la ciutadania
- La cultura i l'educació com a eixos de les polítiques públiques
- El repte de la immigració: convivència i interculturalitat

La resposta socialdemòcrata i federal

L'hegemonia cultural i política de la socialdemocràcia que va imperar al conjunt d'Europa i d'altres àrees del món, amb la conjunció, possible fins aleshores, de creixement econòmic i extensió del benestar al conjunt de la societat en el marc d'un sistema democràtic i de llibertats inicia el seu procés de qüestionament a partir de la primera crisi del petroli de 1973 i la caiguda del mur de Berlín (1989), moment en el que l'anomenat consens de Washington, fonamentat en la desregulació dels mercats i la "sortida" de l'Estat de l'escena econòmica és propugnat per la dreta i assimilat com a inevitable per a bona part de les esquerres. En aquell moment es planteja el major repte per a les forces progressistes de tradició liberal i socialista del món.

Avui novament ens trobem davant un nou sotrac, el de la crisi econòmica mundial més greu des del *crash* del 1929, una crisi que ha tingut com a paradoxal solució (o es planteja com a solució més plausible) salvar el sistema financer a partir de la intervenció dels Estats, al preu d'haver de "sacrificar" el sistema de Benestar de molts d'ells, en alguns casos, i en d'altres haver suposat la millor coartada possible per retallar els sistemes públics de protecció social. En ambdós casos, en decisions que ultrapassen els àmbits de l'Estat, bé sigui perquè les decisions es prenen en àmbits supraestats, bé sigui perquè es prenen en l'àmbit de les empreses o el sistema financer. En tots dos casos es qüestiona la capacitat de la socialdemocràcia d'actuar; perquè aquesta ho ha fet tradicionalment des de l'Estat com a instrument d'intervenció en l'economia i ho ha fet a escala de l'Estat-nació.

En aquest context, i més que mai, l'alternança és part consubstancial del sistema democràtic, i la construcció d'una alternativa de govern el primer deure d'una força política amb voluntat d'esdevenir hegemònica. Aquesta ha estat la idea funcional del PSC, com a força majoritària de les esquerres a Catalunya, aplegant tradicions socialistes plurals i acollint en el seu si una ampli espectre ideològic i cultural.

La construcció del projecte polític del PSC, la seva contribució fonamental a la història recent de Catalunya, ha estat a partir de la seva hegemonia política en el món local, a la seva influència política a nivell de l'Estat i a haver aconseguit liderar els governs de progrés del període 2003-2010.

Per abordar la renovació ideològica del nostre projecte cal analitzar els canvis socials, polítics i culturals esdevinguts en els darrers 20 anys i als quals el PSC i les seves polítiques hi han contribuït d'una manera o un altra.

Fets com les pròpies crisis econòmiques, la revolució en la comunicació que han suposat les TIC, la incorporació de les dones a molts àmbits de la vida econòmica i social i l'escassa incorporació dels homes a l'esfera privada, domèstica i de cura, l'extensió de nous drets socials, l'emergència d'una nova generació que només coneix la democràcia i allunyada de la tradició antifranquista, l'establiment d'una nova sub-classe social caracteritzada per la precarietat laboral i econòmica, l'impacte cultural i social de la immigració, la desafecció política que afecta especialment l'esquerra, les noves relacions que s'estableixen entre allò local i allò global, són fenòmens que no poden obviar-se a l'hora d'explicar el que està succeint i per construir un projecte polític de futur.

Aquests fenòmens estan produint a Europa reaccions molt diverses: ascens de la xenofòbia, creixement dels nacionalismes, desafecció de la política i del sistema democràtic en la mesura que no hi dóna respostes, augment de les actituds individualistes i insolidàries. Actituds i respostes, en molts casos irracionals i producte de la por i les incerteses, que en major o menor mesura, impregnen discursos, polítiques i decisions de governs i que, òbviament, són contràries als valors que defensem els socialistes.

És per això que malauradament hem vist com les esquerres en general i la socialdemocràcia en particular han reulat en la majoria de països, i les posicions nacionalistes i conservadores, no només no han vist afectada la seva presència, sinó que podem parlar d'una autèntica hegemonia, econòmica, social i ideològica dels seus postulats. Catalunya i Espanya no són una excepció.

Avui a Catalunya el centredreta nacionalista i conservador ha aconseguit una sòlida majoria parlamentària. En aquest marc polític, social i econòmic, i amb les particularitats que es donen en el cas de Catalunya i del PSC, és on hem de construir des d'ara i per als propers anys l'alternativa progressista de govern, liderada pel socialisme català i cridada a ser el motor de la configuració d'un moviment social

i polític catalanista, federal i de progrés, en contraposició, tant a la dreta conservadora nacionalista, que muta cap a posicions ultraliberals i sobiranistes.

A Catalunya dos són els grans corrents de pensament i de tradició política que han dominat l'escenari d'ençà de la recuperació de la democràcia i l'autogovern; el nacionalisme conservador històric que ara muta en neoliberalisme sobiranista, i el socialisme democràtic federalista.

Existeix aquesta pugna ideològica i de concepció de la societat i del país. Però massa cops el PSC ha renunciat a donar la batalla. Per no considerar-ho necessari (la mera gestió ha suplantat el combat polític massa vegades), per pensar que l'hegemonia cultural i política nostra estava feta), o senzillament per la "pèrdua de sentit" del nostre projecte polític.

Aquesta pugna té una doble vessant; d'una banda la relació Catalunya – Espanya (prop del procés de construcció de l'Espanya autonòmica, i del sistema de relació entre Catalunya i Espanya), i de l'altra a nivell europeu i internacional sobre les esquerres, la seva identitat i els seus reptes: l'hegemonia de la política sobre l'economia, les fronteres entre Estat, Societat i Mercat, les relacions entre les dimensions global i local, les noves concepcions de la igualtat, la pròpia idea de ciutadania, com s'entén avui el progrés i el benestar, etc.

Sembla evident, com s'ha expressat en molts documents aprovats pel partit, que el nostre no és un sistema d'idees tancat i omnicomprensiu, sinó un conjunt obert d'idees fonamentades en valors sòlids provinents de l'ideal democràtic i liberal de la revolució francesa, del socialisme utòpic i llibertari, del catalanisme polític, de la tradició marxista i del republicanisme cívic, dels moviments emancipadors, dels moviments populars i de les lluites obreres dels segles XIX i XX, que proporcionen uns valors sòlids que haurien de ser defensats en aquests temps líquids. Uns valors a partís dels quals cal construir un projecte polític per aquest país i per aquesta societat de caràcter "central", en la mesura que representa les aspiracions de la majoria, però no un projecte "centrista". Ans al contrari, el PSC ha de recuperar els seus "colors", el seu caràcter i la seva (nova) identitat amb claredat. Vet aquí un dels nostres principals reptes.

El PSC ha de formar part dels processos de debats oberts a nivell europeu i internacional sobre el futur de la socialdemocràcia, com *Next Left*, i no ha de voler donar una resposta immediata i tancada als

reptes de futur. Ha de participar de la seva definició, tot aprofitant el seu bagatge, la seva història i el fet de governar durant dècades una societat i un país que han experimentat una transformació històrica en termes de progrés i benestar.

En aquest sentit el PSC haurà de potenciar la Fundació Campalans com a veritable *think tank* de l'esquerra catalana, i continuar l'esforç de debat permanent endegat a partir del procés del Programa Marc.

El PSC té davant seu un repte important. Possiblement el principal repte sociopolític dels darrers 30 anys. El debat polític i ideològic dels propers anys es definirà per la contraposició de les dues grans corrents de pensament que a casa nostra, i amb les especificitats de la societat catalana, es disputen l'hegemonia social, econòmica i cultural.

El programa de govern que Convergència i Unió planteja explícita o implícitament una política ultraliberal en l'àmbit social i econòmic i un sobiranisme gradualista cap a un futur d'independència política i jurídica que anomenen "transició nacional". Davant d'això, l'alternativa que ha de construir i liderar el Partit dels Socialistes de Catalunya és la d'una política progressista en matèria social, mediambiental, econòmica i fiscal, amb un discurs clar i comprensible, d'un full de ruta cap a la transformació d'Espanya en un Estat federal, on les nacions que la componen puguin exercir plenament el seu autogovern. És per això que el debat en el si del PSOE, i el paper que hi haurà de jugar en aquest debat el PSC serà clau.

Tot i sabent que el combat programàtic i ideològic s'ha de jugar entre aquestes dues grans opcions, a Catalunya degut a la seva complexitat i diversitat política i social no és suficient construir o articular una corrent majoritària sense dialogar, escoltar, enriquir-se i interactuar amb moltes de les diferents sensibilitats que hi coexisteixen. L'èxit raurà de nou en la capacitat de sumar del PSC, d'agregar corrents, sensibilitats, idees i persones. Prenent com a base el centre esquerra catalanista, i sumant els dos eixos que es donen a casa nostra: el nacional, i el dreta-esquerra, des de l'autonomisme al confederalisme, des del liberalisme progressista fins a la socialdemocràcia tradicional.

Aquesta tasca serà tant o més important que la pròpia de definir un posicionament i una estratègia interna. Caldrà treballar paral·lelament tant en l'anàlisi, avaluació i implementació d'un model polític

propi i intern, com en l'ampliació de les nostres fronteres com a partit, arribant a més sectors, socials, acadèmics, culturals i cívics, que ens han d'enriquir en els nostres plantejaments.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Definició del model social: cohesió, cultura i identitats
- Lideratge polític, social i cultural al voltant del PSC
- Fronteres i rols de la societat, els serveis públics i el mercat
- Relacions amb el conjunt de les esquerres a Catalunya
- Una nova identitat basada en valors
- La dimensió de gènere de les polítiques públiques

El PSC, motor de l'alternativa

El PSC és un partit amb vocació majoritària. Neix de la voluntat de molts homes i dones progressistes de construir una alternativa política amb capacitat de governar el país i les seves institucions. La qüestió que es planteja és si els instruments i les estratègies amb les que fins ara el PSC ha aconseguit les majories, seran suficients o útils per construir les majories alternatives del futur, el present cicle electoral està indicant tot el contrari.

Més enllà del debat sobre el reflex fidedigne que de la societat catalana i de la seva voluntat electoral doni l'actual llei electoral, està en les nostres mans ser els artífexs del canvi polític a Catalunya i del retorn de la confiança en els nostres plantejaments, en les nostres propostes, idees i projecte pel país.

Hem dit moltes vegades que el PSC és el partit que més s'assembla a Catalunya. Ho seguim creient. Si més no, és el partit que millor representa la complexitat de la seva societat, amb els diferents matisos. Tanmateix el país i la societat han canviat molt, han esdevingut encara més plurals i complexos, del punt de vista social, cultural, econòmic i, en conseqüència, políticament.

El PSC, per construir una nova alternativa de futur, haurà de partir de la seva història, de la seva tradició, de l'experiència acumulada al llarg dels anys per construir una nova alternativa de futur. El PSC ha d'esdevenir el motor de l'alternativa, però no la pot construir en solitari. Hi ha diversos factors històrics (tradició associativa i cívica a Catalunya), socials (moviments emergents, noves formes de comunicació i relació social...), organitzatius (limitacions de les estructures partidàries tradicionals...), culturals (desafecció vers els partits, desconfiança sobre els sistemes de representació institucional...) i de la tradició de la pròpia esquerra (que neix del moviment obrer i que a casa nostra es nodreix del moviment estudiantil, veïnal, de l'àmbit acadèmic...), que aconsellen un profund canvi estratègic a l'hora de configurar la futura alternativa.

EL PSC té la missió constitutiva d'articular una majoria social de progrés per a governar Catalunya a partir de la presència a les institucions (Govern de Catalunya i governs locals) i contribuir a la configuració d'un projecte alternatiu d'esquerres a nivell espanyol. Tanmateix la història recent ens ensenya que tenir el poder polític és condició necessària però no suficient per fer una societat i un país

millors. Cal el combat de les idees, de les actituds, de les propostes, i per això calen aliats més enllà de la política partidària, molt més enllà de les institucions.

Però per fer-ho en el nou context l'instrument "partit" s'haurà de reformar, el seu projecte polític s'haurà de redefinir i actualitzar, però sobretot s'hauran d'establir noves aliances i complicitats amb tots aquells moviments, associacions, personalitats que comparteixin el nostre projecte de societat i de país.

Hem de ser capaços de tornar a representar el futur i l'optimisme, a ser i fer polítiques afirmatives, no a construir un projecte només negant el de l'adversari. L'alternativa passa per fer més i millor PSC, amb fidelitat a les arrels, amb renovació i obertura, eixamplant el nostre espai polític, representant l'esquerra renovada, feminista i ecologista, atraient sectors del catalanisme moderat, dialogant amb l'esquerra alternativa i explorant punts de trobada entre federalistes i sobiranistes d'esquerres.

És el moment d'obrir més que mai el nostre partit a allò que està fora. Hem d'obrir els nostres debats, les nostres seus, la nostra política a tot aquell que vulgui aportar, que vulgui sumar. L'alternativa a construir ha de ser la suma de diferents, liderada per un PSC renovat, modern i transparent.

Les prioritats del PSC per esdevenir el motor de l'alternativa són:

1.- Modernització del partit

Continuar amb el procés de modernització del partit, com a instrument de participació política dels ciutadans i ciutadanes (processos de participació interna, paper de les sectorials, ús de les TIC, usos del temps en el si del partit

2.- Fer partit, créixer

El partit ha de créixer, pot créixer si s'obre, si és flexibilitza, si dóna més protagonisme i funcions als afiliats i afiliades. Establir aliances no vol dir renunciar a ampliar la base organitzativa del partit

3.- Més formació

Millorar la capacitat dels seus quadres i dirigents

4.- Aliances tradicionals

Reforçar les aliances tradicionals amb sindicats de classe, moviment veïnal, associacions juvenils, cultura popular, món esportiu, entitats del lleure, col·lectius de gent gran

5.- Noves aliances

Establir noves aliances amb sectors emergents (moviments culturals, ecologistes, col·lectius de persones immigrades, plataformes ciutadanes, associacions de nous emprenedors i emprenedores i autònoms i autònomes) i consolidar-nos com el partit de referència en la defensa dels drets de les dones

6.- Món del pensament i la creació

Esdevenir el principal referent del món acadèmic, de la recerca i de la cultura

7.- Comunicar millor

Canviar la forma de comunicar, establir una nova relació amb els creadors d'opinió

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- El nostre model de partit: modernització i canvi cultural
- Joves i projecte socialista
- Millorar la democràcia: millor participació. Quina llei electoral proposem? Estatut del càrrec orgànic / institucional
- Definició de "l'espai social progressista a Catalunya": com i amb qui construïm les aliances? Estratègies i actituds
- Com potenciar la formació
- Es pot fer "Gestió del coneixement" del PSC? Com gestionar el capital humà i de coneixement acumulat del partit?

L'acció política del PSC

L'alternativa s'ha de construir a partir de l'acció política del partit. Iniciant un procés intern i extern, de reflexió, obertura, renovació i agregació. Construir vol dir refer portes endins i enfora, teixir noves aliances, reconnectar amb sectors tradicionals, i connectar amb nous sectors emergents. "Fer partit", incorporar, sumar, amb flexibilitat, intensitats variables, mecanismes de participació nous .

El PSC ha d'avançar amb la societat. Ha de reafirmar-se com a actor, no com a espectador. Massa sovint s'ha confós l'acció política exclusivament amb la presència a les institucions. Tenir el poder polític (institucional) és condició necessària però no suficient per a la construcció d'una veritable alternativa política transformadora.

L'acció política ha de partir d'un procés de debat democràtic intern, on s'estableixi el programa polític (Programa Marc), una estratègia compartida i definint els instruments d'acció política de que pot disposar el partit, com a organització, i com a una part important de l'espai social progressista a tots nivells; local, nacional, espanyol i europeu.

Instruments de l'acció política:

1.- Programa polític i avaluació de resultats

S'ha de concebre el "programa" com a un procés obert i continu de reflexió i proposta en el si del partit. A partir de la metodologia i els grups establerts per al Programa Marc, els seus treballs i conclusions haurien d'anar informant no només l'elaboració programàtica per a cada contesa electoral. S'ha d'incorporar plenament l'avaluació de resultats dels nostres programes polítics, un pas previ i imprescindible per dur a terme el rendiment de comptes davant la ciutadania.

2.- El PSC, el primer instrument per a l'acció política

El partit com a organització és , en si mateix, una eina d'acció política de primer ordre. En aquest sentit, a banda de l'estructura territorial com a base fonamental del partit, s'hauran de cercar formules d'acció política en els àmbits sectorials, organitzar xarxes o impulsar entitats vinculades. És a dir, adaptar la forma d'organitzar-nos a cada àmbit i no a l'inrevés.

3.- L'aliança social pel progrés

Les aliances: cal una aliança social pel progrés a Catalunya. El PSC ha d'esdevenir el pol d'atracció de col·lectius progressistes, cívics, culturals, sindicals, per a liderar l'alternativa política de progrés. Cal construir un espai de debat i de relació, d'intercanvi entre iguals, de propostes i necessitats per a que es faci realitat el sorgiment d'un moviment sociopolític de progrés, catalanista i federal.

4.- Les institucions públiques i democràtiques

És el mitjà més característic i propi dels partits polítics en el nostre sistema polític. La presència als governs, els grups parlamentaris i grups municipals són el canal de participació i acció política que més temps i atenció requereix per part dels membres més actius del partit.

Sense deixar de ser una prioritat obvia, és cert que les noves demandes socials, les noves formes de comunicació i la desafecció que pateix la política obliga a fer canvis en la forma d'actuar i de concebre l'acció política des de les institucions. El principis de transparència, rendiment de comptes, el principi d'"*open government*", etc. com a exigències als càrrecs públics, en especial d'aquells que són fora de l'àmbit local, que per la seva pròpia naturalesa estan en contacte directe amb els seus electors, hauran de conviure també amb sistemes de treball que facin possible la compatibilitat de la vida personal amb la dedicació política, un sistema de relacions més proper i humanitzat, el respecte a la figura de "l'electe". Canvis que s'hauran d'incloure en un futur Estatut de l'Electe del PSC, però sobretot, hauran de constituir un canvi fruit d'una nova cultura política.

5.- La nova comunicació

La comunicació ha canviat en l'era de les tecnologies de la informació. Unes tecnologies que eren noves fa una dècada però que ara ja formen part indissoluble del nostre temps. L'accés quasi universal a les fonts d'informació a Internet permet a l'usuari passar de ser espectador passiu a actor protagonista.

Cal canviar el paradigma de la presència pública, ja que tot esdevé públic, i immediat. La rapidesa és un dels elements principals d'aquest nou paradigma. S'ha de ser ràpid en generar

informació, opinió, però també s'ha de ser ràpid en adaptar-se i ser conscient que aquesta mateixa rapidesa fa que l'actualitat pugui canviar de sentit en un instant.

Les fonts de comunicació han de ser àgils, directes, participatives, personalitzades a l'usuari, obertes, interactives, multimèdia, multicanal i interdisciplinars. I s'ha d'estar preparats per tractar tothom per igual, és a dir, ja no hi ha un públic exclusiu conformat per periodistes i darrera d'ells la ciutadania: tot ciutadà esdevé protagonista de la informació que rep.

6.- Mobilització, l'ànima activista del partit

El partit ha de recuperar la capacitat de mobilitzar com a organització als seus afiliats i afiliades. Be sigui a través dels mitjans de comunicació convencionals o de les xarxes socials, el PSC ha de poder, a través dels seus propis mitjans, dur a terme campanyes, mobilitzacions, recollides de signatures, etc. o afegir-se a d'altres. Ha de recuperar la seva ànima activista, com a part de la pròpia estratègia d'acció política.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- L'estatut del càrrec públic: transparència, disciplina, rendiment de comptes
- Formes d'actuar políticament: activisme social, participació al moviment associatiu, en treball polític en el si del partit i de les institucions...
- La relació amb els moviments i les organitzacions socials
- Nous sistemes de comunicació i de participació

Europa

EUROPA VERS "LA BONA SOCIETAT"

La crisi

La crisi financera de 2008 i la crisi econòmica i social que se n'ha derivat han confirmat una vegada més que bona part dels nostres problemes en l'actualitat són de caràcter global, i que només poden tenir solució a escala europea. Alhora, aquestes crisis han fet evident que les institucions europees no disposen dels recursos i la capacitat d'acció necessàries per donar respostes, ni dels mitjans per dur-les a terme amb rapidesa. En alguns àmbits, com el de la política exterior, és cert que el Tractat de Lisboa ha aportat nous instruments que permeten a la Unió Europea anar més lluny que mai però, finalment, la integració comunitària també depèn, en gran mesura, de la voluntat política de desenvolupar-la.

Aquesta crisi pot marcar un abans i un després en el procés d'integració europea, i constitueix una prova de foc per Europa que, o bé en sortirà reforçada en vistes a una major integració política i econòmica, o bé en sortirà afeblida, podent-se produir retrocessos en algunes de les conquestes que ara semblen consolidades.

Existeix, per part de la ciutadania, un sentiment contradictori envers Europa: volem més Europa però, alhora, estem descontents de l'Europa que tenim, i som crítics amb com es desenvolupa darrerament el procés de construcció europea. Però de manera creixent, aquest sentiment es tradueix en reaccions antieuropees i populistes, davant la sensació d'inseguretat generada per les dificultats dels governs en donar resposta als reptes complexos plantejats per la globalització.

D'altra banda, per aconseguir una veritable Europa social, hem de fer-nos amb els instruments per crear aquest nou Estat del Benestar de base més àmplia. És a dir: ampliar el pressupost comunitari, perquè no hi poden haver polítiques socials sense que existeixi una política fiscal comuna. I finalment, seguir avançant en la construcció de la governança econòmica europea, més enllà de les simplistes exigències

de disciplina pressupostària, per reduir els nostres desequilibris interns i consolidar una Unió Econòmica i Monetària que ens permeti navegar còmodament en les agitades aigües globals.

La socialdemocràcia europea s'enfronta a una crisi existencial que s'explica per una suposada traïció del model de "bona societat" que alguna vegada aquesta socialdemocràcia va prometre i va representar, caracteritzada per la promoció del tracte igualitari, la solidaritat, la mobilitat social, la confiança i un fort esperit comunitari. Per contra, avui dia es té la percepció que aquella "bona societat" ha estat subvertida per una nova concepció més elitista, nascuda sota el signe de la globalització neoliberal, de les successives reformes de l'Estat del Benestar, de la difícil gestió de la diversitat i dels fluxos migratoris, de l'avenç de l'individualisme i d'una societat del coneixement centrada bàsicament en el rendiment individual.

Podríem començar per fer-nos algunes preguntes que ens ajudessin a situar de nou com a referents polítics de les demandes dels ciutadans i ciutadanes al segle XXI. ¿Què és exactament el que trobem injustificable del capitalisme financer? ¿Què trobem instintivament dolent en el nostre funcionament actual i què sembla que podem fer -o què la política pot fer- per millorar-lo? ¿Què ens sembla injust? ¿Per què no actuem com a societat quan veiem mantenir una pressió sense límits dels més poderosos en detriment de la resta? ¿Què hem perdut?... Les respostes a aquestes preguntes haurien d'adoptar la forma d'una crítica de les insuficiències del mercat lliure o de l'Estat irresponsable i, potser, també de la societat adormida. Necessitem, en definitiva, retornar als objectius pels quals estem i creiem en la política i trobar nous camins per assolir-los.

Catalunya i Europa

La situació actual ens obliga també a preguntar-nos sobre l'encaix i l'autogovern de les velles nacions, com Catalunya, en un món en el qual les cessions de sobirania i les fórmules de sobirania compartida són la norma arreu, i on els territoris són més protagonistes que mai, competint entre ells, en la mesura que disposen d'instruments per fer-ho.

Les euroregions (o Agrupacions Europees de Cooperació Territorial) tenen futur en la construcció europea, sobretot en una Europa que s'ha fet tan gran i que, justament a causa de les seves noves dimensions, necessita avançar reforçant aspectes concrets que li permetin encaminar-se cap a

l'excel·lència en l'àmbit global. Així, per les seves més reduïdes dimensions i facilitat de generar sinèrgies, les euroregions poden jugar un paper d'avantguarda a Europa.

Catalunya ha d'estar i pot estar al capdavant de les regions més avançades d'Europa i, per descomptat, de la Mediterrània. En el marc de l'euroregió Pirineus-Mediterrània: una àmplia regió europea, d'entorn de 20 milions d'habitants, integrada per les regions del Sud-Est de França (Midi-Pyrénées i Languedoc-Roussillon) i les del Nord-Est d'Espanya (la pròpia Catalunya i Balears, deixant la porta oberta a la incorporació d'Aragó i València) amb complementarietats i interessos comuns. Una euroregió Pirineus-Mediterrània que, des d'Europa, es projecti al món. I, en aquest context, Catalunya ha d'aspirar a ser el port de les mercaderies que vénen d'Àsia cap a Europa. Una Catalunya que pot ser referent per les seves universitats i centres de recerca. Una Catalunya i una Barcelona que poden reafirmar i consolidar la seva condició de capitals europees de primer nivell. I totes aquestes ambicions, no amb un plantejament d'independentisme econòmic ni d'Espanya, ni d'Europa, ni del món. Perquè ¿com podem pensar en ser independentistes econòmics en un món globalitzat? Amb tot allò que hem vist arran de la crisi, sembla clar que, al contrari, el que cal és compartir poder polític i avançar de veritat cap a espais de sobirania compartida, cap a processos federalitzants tant a Espanya com a Europa.

Podem pensar en una Catalunya que es posi a l'avantguarda de la construcció de l'Europa política i cultural que la humanitat necessita amb urgència, compromesa amb un món cooperatiu i equilibrat, on la concertació política governi l'economia, i on prevalgui els drets sobre la fam i la pobresa, sense dèspotes, amb llibertat i en pau.

Catalanisme i europeisme han anat sempre de la mà i, en aquest moment decisiu de redreçament de la Unió, Catalunya ha de ser-hi present, però en cap cas de manera passiva. Ha d'aportar-hi el seu talent, el seu coneixement, el seu esperit emprenedor, la seva capacitat d'integració i la seva obertura al món. Es bo mirar el món des d'un lloc concret, des de Catalunya, però és necessari mirar el món en el seu conjunt perquè, només mirant-nos i veient-nos situats en el conjunt, podem fer-nos una idea relativament aproximada de la nostra pròpia realitat.

Fem nostra la idea de Jacques Delors sobre la construcció d'una Unió Europea basada en "la competició que estimula, la cooperació que reforça, la solidaritat que uneix".

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Una nova narrativa basada en la idea de la “bona societat”
- Impuls de candidatures transnacionals a les properes eleccions europees i possibilitat de definir un candidat únic de l'esquerra europea
- Paper de la UE per a la regulació de l'economia global

La Mediterrània

EL MEDITERRANI, VERS LA DEMOCRÀCIA

Els esdeveniments actuals en els països del sud i de l'est del Mediterrani tenen una dimensió històrica extraordinària. El procés de “revolucions de la dignitat”, que començà a Tunísia i s'estengué a molts altres països del món àrab, està caracteritzat per la voluntat de canvis profunds, de transició cap a la democràcia, la justícia social i el progrés.

La pobresa, el malestar social, la falta d'oportunitats, la corrupció i el desgast polític dels règims despòtics i el desig d'introduir sistemes pluralistes i democràtics que garanteixin els drets humans i les llibertats fonamentals, han originat grans mobilitzacions pacífiques en les que la joventut té un paper d'avantguarda. La societat civil d'aquests països està protagonitzant uns canvis històrics que marquen l'inici d'una nova era a la riba sud i est del Mediterrani. Són processos molt positius, encara que plens d'incerteses i reptes de gran magnitud.

A les dues ribes del Mediterrani hem d'estar en el mateix combat: per la llibertat i la dignitat, la justícia social, la pau. No el guanyarem si no el lliurem junts. I l'hem de guanyar.

El repte que es planteja després de la caiguda de les tiranies és la construcció de veritables sistemes democràtics que ha de donar resposta a les aspiracions dels pobles que han manifestat la seva exigència de més dignitat i llibertat, s'han revoltat contra la corrupció i l'estil de vida dels autòcrates, i aspiren a la justícia social.

Els canvis polítics són necessaris, però no suficients. És necessari assolir crear les condicions del desenvolupament, d'una major cohesió social i de l'accés dels ciutadans i ciutadanes d'aquests països als drets i serveis bàsics. Cal justícia social i calen noves oportunitats de creació i redistribució del creixement econòmic i social.

El PSC ha de desenvolupar el diàleg i la cooperació amb els partits polítics i moviments progressistes dels països de la riba sud del Mediterrani per a ajudar a reforçar la seva acció, donant suport als sectors democràtics, progressistes i laics, tant allà on hi ha processos de transició vers un sistema democràtic, com també en els països que segueixen necessitant reformes i canvis democràtics. L'experiència del nostre país en els anys de la transició pot ser d'ajuda pels nostres veïns de la riba sud del Mediterrani. Podem ajudar-los i podem aprendre d'ells, amb mesures de suport, formació i intercanvi d'experiències sobre com organitzar-se i realitzar campanyes. També és necessari una major relació amb la societat civil d'aquests països que contribueixi a la consolidació dels processos democràtics.

La Unió Europea ha d'exercir un rol actiu de suport als processos de transició oberts en els països del sud i de l'est del Mediterrani. En el curt termini, els i les socialistes europeus hem de pressionar a la Unió Europea per a que aprovi mesures de suport immediat a aquests països i, també, per exigir la repatriació de les riqueses saquejades i el seu retorn al servei de les necessitats de les persones.

Hem d'impulsar també una revisió de la Política Europea de Veïnatge que doni més prioritat a la seva dimensió meridional i doni suport a les transicions i reformes democràtiques, a la defensa dels drets humans, polítics i socials, i a un desenvolupament econòmic i social inclusius.

El Procés de Barcelona iniciat el 1995, que va posar les bases del Partenariat Euromediterrani, va definir un marc obert de relacions entre els països de la Mediterrània i la Unió Europea, que oferia importants instruments de cooperació regional en diferents àmbits, i fomentava la confiança i el diàleg claus per aconseguir l'entesa mútua necessària per a la millora de la resolució dels conflictes a l'àrea.

El 2008 va produir-se un replantejament de les relacions euromediterrànies del que va sorgir el projecte de la Unió pel Mediterrani (UpM), una iniciativa que es volia continuadora del procés endegat a Barcelona el 1995, amb noves estructures i objectius. En pocs més de tres anys d'existència, la UpM ha fracassat en l'intent de desenvolupar els seus projectes de cooperació. Han estat anul·lades les cimeres i

moltes reunions ministerials i de caràcter tècnic. El conflicte entre Israel i Palestina ha estat evocat com a explicació.

Des dels inicis els i les socialistes europeus vàrem assenyalar que la UpM corria el risc d'esdevenir una barreja confusa d'enfocaments intergovernamental i funcionalista, i que era necessària una clarificació pel que fa a la seva indefinició institucional i pressupostària, als seus projectes interessants però imprecisos, i al fet que suposava un pas enrere, en comparació amb el Procés de Barcelona, pel que feia a l'impuls de les reformes democràtiques i l'afirmació dels drets humans.

Els canvis que es produeixen en el Mediterrani i l'*impasse* de la UpM exigeixen una revisió radical. Una UpM refundada ha de tenir com a prioritats la promoció de la democràcia, la consecució d'una veritable associació entre democràcies, uns projectes concrets amb recursos adequats i uns objectius realistes de progrés i de justícia econòmica i social a la regió.

Barcelona, que és seu del secretariat de la Unió pel Mediterrani, ha d'esdevenir també una capital d'encontre i intercanvis amb el conjunt de les forces de progrés, polítiques, socials i culturals, de la regió mediterrània. A més de les seves relacions de cooperació amb les associacions i partits germans de la regió mediterrània, l'actuació del PSC ha de passar pel foment del desenvolupament sostenible de les ciutats mediterrànies i la promoció de les distintes iniciatives i estructures de diàleg entre la societat civil de les dues ribes del Mediterrani, desenvolupant i enfortint la cooperació descentralitzada, el debat polític i l'intercanvi d'experiències.

La dimensió global del nostre projecte

UNA UTOPIA PEL SEGLE XXI

Ens cal una utopia internacional. En el segle XIX, les utopies eren necessàries per mirar més enllà de l'immediat, per buscar alternatives a un sistema basat en la cobdícia desenfrenada. ¿Qui pot negar que en el món contemporani no ens calen també utopies, amb la mateixa urgència?

És veritat que la globalització ha portat a un creixement econòmic sense precedents que ha contribuït a treure milions de persones de la pobresa. Tot i així, les desigualtats han seguit augmentant. Sis mil persones controlen el món; el 10% de la població mundial és propietària del 85% de la riquesa mundial i, d'aquest 10%, un 2% controla el 50%; el PIB de 60 països arriba a 50 bilions, però hi ha 166 empreses que tenen més de 50 bilions anuals en el seu compte de resultats... ¿Necessitem o no necessitem una utopia que planti cara a la cobdícia desenfrenada que caracteritza el “pensament únic” del segle XXI?

L'única solució imaginable per donar resposta a les desigualtats creixents consisteix en oposar al poder globalitzat dels mercats financers, la potencia de la política, de la representació popular, de la llei i del sistema judicial; dit d'una altra manera, és necessari que la política posi l'economia al servei de les persones, i torni a unir el poder i la política, dos àmbits que en l'actualitat es mouen en esferes separades: unir-los a escala global perquè abracin tota la humanitat.

Ens cal un nou model de creixement, un nou model de governança, un nou model de cooperació. Un nou model que s'ha d'encaminar cap una economia verda, basada en el coneixement, i sostenible, també des del punt de vista de la justícia social. En aquest sentit, quin ideari polític, i quina visió utòpica podem proposar els i les socialistes i demòcrates que doni sentit a una orientació veritablement internacionalista, justa i basada en el respecte d'un “món de dret”?

Les propostes que plantegen un reordenament dels òrgans de governança global (Nacions Unides, Fons Monetari Internacional, etc.) per adequar la representació política al pes dels països en l'arena internacional, van pel bon camí. Sense unes institucions internacionals democràtiques i transparents que donin veu als actors emergents, no podrem construir un ordre internacional més just.

Podem identificar cinc àrees d'una rellevància especial que caldria replantejar: les desigualtats, la reforma del model de societat, la sostenibilitat, el paper de l'Estat i de la democràcia, i les formes de participació política.

1. En el terreny de les desigualtats, no res és possible sense un sistema de comerç just entre el Nord i el Sud, que tingui en compte les normatives internacionals, per evitar precisament conductes insostenibles des del punt de vista social i ambiental. En aquest sentit, a més d'evitar estratègies empresarials i/o estatals de *dumping*, que acaben perjudicant societats d'altres indrets del món, cal avançar cap a un

ordre mundial que respecti les normatives socials, mediambientals i també laborals contemplades en l'Organització Internacional del Treball, i que avanci cap a un nou model econòmic global.

2. L'actual crisi financera ha posat de manifest les debilitats del nostre model de societat al segle XXI. És evident als ulls de tothom que cal una reforma de l'actual model. Quan el sistema financer estava en risc han estat els propis mercats els que han demanat la intervenció pública, però el temps demostra que segueixen reproduir-se els mateixos vicis. Ha estat la pròpia crisi del capitalisme la que ha portat a una deslegitimació del model establert de creixent desregulació econòmica i financera internacional.

3. Paral·lelament, les estructures de governança tradicionals, els Estats, són avui insuficients per donar resposta als reptes que plantegen les forces socials, econòmiques i mediambientals transnacionals. Els i les responsables polítics elegits sovint no tenen els instruments necessaris per poder governar sobre l'economia globalitzada. El cas de la crisi és paradoxal, doncs si bé els governs no són responsables dels excessos dels mercats internacionals, són identificats com els culpables, en un marc on les exigències dels mercats - com els rescats públics a la banca -, són injustificables des d'un punt de vista polític.

Per tant, és prioritari establir una regulació dels mercats per tal que puguin cooperar amb l'acció pública en benefici de la societat, evitant posar en risc el benestar de les persones. D'altra banda, necessitem repensar els sistemes d'avaluació dels costos socials i econòmics. I és que, la prestació de serveis universals, el dret a la sanitat pública, al transport públic, l'ensenyament públic, la teleassistència dirigida a les persones dependents, etc. constitueixen no només una despesa justa i necessària sinó també una eficient inversió per una "bona societat". Aquest exercici, de per si polèmic, és un exemple del "*save smart*", i ens porta a demanar-nos quant estem disposats a pagar per una societat més justa.

4. Pel que fa a la sostenibilitat, és evident que no es pot tenir un món i una economia verdes sense la col·laboració del conjunt dels Estats i regions del planeta. Les Nacions Unides han fixat objectius en la lluita contra el canvi climàtic que, més o menys ambiciosos, requereixen el compromís del conjunt de països del món. L'estalvi energètic és un altre vector fonamental en la lluita contra el canvi climàtic i per un model de creixement econòmic sostenible, que la socialdemocràcia s'ha fet seu. Com diu Mary Kaldor, la socialdemocràcia al segle XXI només pot ser rellevant si és verda, global i organitzada des de les bases.

5. En aquest context, el paper dels partits i organitzacions polítiques és crucial per aconseguir acostar novament la ciutadania a la política i, sobretot, la gent més jove, sota el compromís de garantir espais transversals de lliure pensament i de proposta, d'impuls de l'acció col·lectiva, i de crítica constructiva a la societat establerta. En aquest sentit, les noves tecnologies ens ofereixen un enorme ventall de possibilitats per enfortir les nostres democràcies i els nostres sistemes de decisió, que hem d'aprofitar. Però també cal reformar els nostres òrgans de participació política tradicionals, avançar cap a organitzacions paneuropeus i reformar la Internacional Socialista amb profunditat, perquè recuperi el paper rellevant que hauria d'estar jugant en el món d'avui.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Avançar cap als Estats Units d'Europa
- Reforma de les institucions internacionals

Cultura organitzativa

Les reflexions i propostes que es presenten a continuació pretenen assolir l'objectiu de disposar d'una organització més preparada, més eficient, més democràtica i, en definitiva, amb més coneixement per fer front als problemes d'avui.

1. **L'organització actual del PSC és una estructura tradicional** de caràcter pràctic i molt homologable, que es basa en l'agrupació pel principi de territorialitat. Però sembla evident que per fer front als nous reptes polítics caldrà revisar a fons els nostres instruments organitzatius.
2. **Ara mateix les persones enquadrades en el partit desenvolupen la seva activitat política vinculades al territori on viuen bàsicament.** Aquesta estructura es combina amb agrupacions de caràcter sectorial limitades i amb menys capacitat d'incidència en les decisions de l'organització i molt especialment en l'esfera congressual. Però tenen la capacitat de debatre i generar opinió en temes específics que preocupen al conjunt de la ciutadania i, en un món tant globalitzat, haurien de tenir un paper més rellevant. Tanmateix, i aprofundint en el procés de sectorialització que ha impulsat el PSC des de fa més d'una dècada, caldrà aprofundir en els sistemes de participació i presa de decisions a través de les estructures sectorials del partit, impulsant i revaloritzant la militància sectorial.
3. **Podríem dir que un dels punts forts de la nostra organització s'ha demostrat que és la capacitat de portar a terme les decisions preses per la direcció.** Però en aquesta nova etapa això no és suficient: cal posar en moviment el capital social de l'organització generant un sistema que permeti un flux continu d'intel·ligència col·lectiva, de dalt a baix i des de baix. En aquest sentit, cal treballar aquells àmbits de millora que ens permetin fer més coherent la nostra acció política a les institucions públiques on tenim representació.
4. **El que ens cal treballar especialment, dels del punt de vista de l'organització, són aquells aspectes que tenen a veure amb la representativitat i la ampliació de la base social,** el sentit de

la militància i la formació de la voluntat col·lectiva, la cultura organitzativa i els valors dominants, així com la capacitat per formular i portar a terme l'acció política, amb més eficàcia, més eficiència, més qualitat i de forma més coherent amb els nostres programes i projecte.

5. **Per això cal afavorir la participació dels afiliats i afiliades en la presa de decisions**, la rotació dels responsables institucionals i orgànics, aplicant el principi de transparència i impulsant la participació directa de la militància.

6. **En aquest sentit, en aquesta nova etapa hem de crear les condicions perquè el nostre partit sigui més porós i atractiu a tots aquells sectors de la societat que pretenem representar, ampliant la seva base.** Hem de facilitar que sigui més fluït i viu el debat polític al sí de l'organització, donant sentit i interès a la militància política, ampliant la veu i el vot dels afiliats i afiliades en tots aquells aspectes estratègics que configuren la missió del partit. D'altra banda, hem de posar un èmfasi especial en conrear els valors i la cultura interna, per donar múscul al projecte i potència a les propostes programàtiques que, en els diversos àmbits de l'acció política, es formulen. En coherència amb els nous temps, activem relacions, cerquem la connectivitat d'interessos i esforços, impulsem una organització més flexible que empoderi els afiliats i afiliades, que estimuli els canals creatius i de debat, facilitem la lliure associació i connexió entre militants, agrupacions i totes les estructures organitzatives, sense entrebancs burocràtics. Finalment, cal continuar i intensificar la tasca de formar els i les dirigents dels diversos nivells i els càrrecs de representació, perquè l'acció política esdevingui eficaç, eficient i coherent amb els nostres postulats.

7. **Pel que fa al model organitzatiu, el nostre partit s'ha mostrat capaç de portar a terme de forma eficaç les decisions preses per la direcció, mobilitzant la militància en moments puntuals.** Aquest fet ha salvat els punts febles que tenim com organització, però cal continuar avançant per arribar a sectors més allunyats del nostre nucli organitzatiu. Ara hem de potenciar l'estructura sectorial i territorial, fent-la més activa, compromesa amb el projecte col·lectiu i ben formada en el seu conjunt.

8. **Des del punt de vista territorial, caldrà adaptar l'estructura al territori: les àrees urbanes i les zones rurals, per fer-la més eficient.** A la Catalunya urbana cal insistir en el projecte dels

responsables de secció. Cal donar formació permanent al voluntariat (argumentaris, com parlar per telèfon, etc.). Hem d'aconseguir que els afiliats i afiliades se sentin útils al projecte col·lectiu. Els temps que venen, no seran fàcils, i cal que ser afiliat o afiliada al PSC sigui quelcom atractiu i útil. És per això que és fa imprescindible tenir un partit molt actiu, tant de cara endins com de cara enfora, per tal que aquells a qui volem ser referents s'apropin a nosaltres. A la Catalunya rural, cal incidir i molt en la implantació municipal. Aquí tenim camp per córrer. Les federacions pluricomarcals, cal que tinguin el seu responsable a cada comarca que, gairebé exclusivament, és dediqui a contactar amb gent, i després fer-ne un seguiment. També és fonamental que els nostres càrrecs institucionals s'hi impliquin, alhora que facin un acompanyament dels actuals grups d'oposició, per tal de generar idees, complicitats i sentit de pertinença.

9. **Pel que fa a les agrupacions sectorials, la seva revisió ens portarà, de ben segur, a un augment d'aquestes, amb temàtiques noves, que caldrà incorporar per seguir avançant en un reconeixement polític i orgànic equiparable al de les estructures territorials.** Cal valorar l'eliminació de l'agrupació virtual donat que la utilització dels mitjans electrònics està consolidada en el conjunt del partit. El que caldrà és aprofundir i generalitzar el seu ús i coneixement i, sobretot, fer que esdevingui una eina potent de participació democràtica. S'ha d'entendre que la totalitat de l'organització ha de fer una pas més en tres objectius: superar l'esquerda tecnològica a nivell generacional, convertir el mitjans digitals com a instrument de participació i debat polític en el si del partit i potenciar els diversos canals digitals de comunicació amb la ciutadania.
10. **Cal modificar l'estructura i la cultura organitzativa del partit per tal de millorar la implicació dels afiliats i afiliades.** Els anys i l'acció de govern continuada han fet que el partit perdés, en aquest recorregut, determinada gent que, o be no s'ha sentit representada, no ha compartit les decisions de Govern o les aliances o, simplement, han vist que la seva participació era limitada o de mer espectador o espectadora. La pèrdua de determinats col·lectius o individus en el si de l'organització és proporcional a la pèrdua de votants. Recuperar determinats persones o col·lectius sectorials a casa nostra, així com sectors emergent, serà el signe inequívoc de la recuperació electoral entesa de forma estructural i no conjuntural.
11. **Cal que el pensament i l'acció feminista desenvolupada en els darrers 10 anys s'assenti de forma tranquil·la i lògica en el nostre ideari i la nostra estructura organitzativa.** Es fa necessari revisar

instruments i crear-ne de nous, consolidar els lideratges femenins i aprofundir en la complicitat amb els nostres companys. Cal reformular el Pla d'Igualtat del PSC per adaptar-lo a la nova realitat, reestructurar la funció i la posició orgànica dels Consell de les Dones per garantir la transversalitat de gènere en les nostres propostes programàtiques i estratègiques, cal garantir un ús adequat i equitatiu del temps per tal que les dones puguin fer política i sentir-se representades per la política i cal definitivament apostar pel repartiment del poder entre els homes i les dones en el si del partit.

12. **En alguns segments d'edat i territoris, els afiliats i afiliades del PSC estan formats, de forma desproporcionada, per col·lectius concrets de professionals.** En sentit contrari, no reflecteix fidelment l'ampli espectre de la societat que el partit pretén representar. Aquest fet ens ha de motivar a adaptar l'organització perquè esdevingui molt més porosa i capaç d'incorporar aquests sectors. Cal incorporar a representants dels sectors desafavorits social i econòmicament fins als de les classes mitges, que pretenen defensar un sistema de vida basat en la distribució de la riquesa i creuen en els valors de l'esforç personal i col·lectiu, alhora que en la protecció dels més febles. Cal un partit on la norma sigui l'exigència i el rigor en el treball i l'actuació, i en el que es defensin valors col·lectius per millorar conjuntament la societat.

13. **Tenim doncs, una necessitat imperiosa d'ampliar l'espectre de representació social.** El nostre objectiu ha de ser mobilitzar aquelles persones que estan convençudes que la seva participació política, per damunt de tot, implica ajudar a progressar de forma col·lectiva la societat. El país avançarà si som innovadors en la tecnologia i amb les idees i les formes de govern. Massa sovint creiem que aquestes es limiten a l'estructura política del país, mentre que cada cop és més clar que la innovació s'ha d'estendre a molts altres camps: els partits polítics, les centrals sindicals, les organitzacions empresarials, les empreses i llur propietat i aquí inclourem les entitats financeres, les indústries de producció i serveis, les companyies logístiques i les concertades amb el sector públic i molt especialment en la propietat del capital.

14. **El PSC, per ser atractiu a tots aquests sectors que pretén representar, ha d'abandonar la tendència a convertir els afiliats i afiliades en mers espectadors** de decisions que s'adopten des de cúpules poc accessibles, quedant força reduït el seu paper a ser fonamentalment una peça més

d'un bon engranatge electoral. En sentit positiu, l'afiliat o afiliada ha de veure possibilitada al màxim la seva aspiració a participar de forma determinant en les funcions que té assignat un partit polític. Bàsicament, la configuració de la voluntat col·lectiva en la formulació de les polítiques que configuren el seu projecte, i en l'elecció dels càrrecs, tan interns com els de representació a les institucions polítiques. Hem de canviar, i aquest canvi ha de ser cultural. Un canvi que ens permeti exercir un paper com a generador de valors i comportaments.

15. Els **lideratges col·laboratius basats en la cultura de l'esforç, en la humilitat i en la voluntat de servei** limitaran les exageracions dels principis i arguments d'autoritat. Explotem les immenses potencialitats del nostre projecte construint un ambient de confiança en el que els equips capaços i dinàmics puguin desenvolupar la seva feina.
16. Cal **estendre les primàries com a sistema d'elecció** generalitzat per tots els càrrecs rellevants del partit, així com especialment pels càrrecs de representació institucional. La forma de fer efectiva la participació dels afiliats i afiliades és cridant-los a exercir el vot, lliure i secret.
17. **Els valors han d'impregnar la nostra organització per poder-los projectar a la societat amb força.** Cal donar prioritat al combat ideològic si volem esdevenir una organització política d'una àmplia representació social. En aquest sentit, i sense tenir caràcter exhaustiu, cal defensar els valors del rigor, de l'esforç, de la feina ben feta, de l'estudi, de la preservació de medi, de l'austeritat personal i col·lectiva, del sentit de l'estalvi i de la solidaritat, de la llibertat de tothom garantida pels poders públics, de la honestedat dels servidors públics i la prevalença de l'ordenament jurídic front els valors neoliberals, on l'Estat es redueix a garantir la llibertat individual i col·lectiva dels poderosos, perdent la capacitat de redistribució de la riquesa pròpia de l'Estat social i democràtic de Dret, i on l'individualisme egoista, l'hedonisme, l'èxit i l'enriquiment dinerari fàcil, el menyspreu a la cosa pública i al coneixement, la insolidaritat, la baixa tributació o el frau tributari són els valors en alça, i la corrupció política no obté el retret electoral que es mereix.
18. **Un altre aspecte a potenciar i posar com a objectiu prioritari és la formació.** El nostre capital més important són les persones que integren l'organització. Si volem tenir quadres que governin el país amb eficàcia, a banda de la bona tasca que es porta a terme en l'àmbit formatiu mitjançant la nostra Escola i els Màster universitaris, cal plantejar-nos becar els més capacitats a les millors

escoles del món, per evitar que els coneixements i les habilitats per a una governança moderna només estiguin a l'abast dels més rics. El principi de mèrit i capacitat ha de regir la selecció dels nostres quadres, així com la seva capacitat relacional. En qualsevol cas, no hem de caure en elitismes de cap mena.

19. Un element a destacar de forma específica és la participació dels i les joves en la vida del partit.

A criteri de molts, cal analitzar-la amb detall i rigor, per evitar la incomunicació generacional. Ens hem de fixar com un altre objectiu que la JSC s'integra més en el debat i acció política del partit, amb la finalitat de que esdevingui més atractiu pels i les joves. Sembla una mica incoherent que quan un jove s'apropa a nosaltres l'enviem a les joventuts a parlar de les seves coses. Cal debatre amb els i les joves les polítiques d'educació, sobre les fonts de l'energia o les polítiques d'habitatge, per exemple. Hem d'integrar els debats, en lloc de mantenir-ne dos en paral·lel.

20. Per assolir els objectius esmentats, cal potenciar les estructures territorials i sectorials del partit.

Potents no vol dir més grans, sinó actives, formades i compromeses amb el projecte polític del PSC. Amb capacitat d'adaptar el discurs del partit a una realitat canviant, però tenint com ancoratge els nostres valors tradicionals, més els "nous valors", per assolir la confiança de la nova societat que pretenem representar. L'agrupació ha de ser el nucli fonamental, generador de dinàmiques, energies i propostes que ha de fer créixer la nostra proposta de baix a dalt.

21. Com arribar a la societat. Sens cap mena de dubte, aquest ha estat el punt més feble de la nostra acció política els darrers anys. El PSC ha perdut el combat de les idees als mitjans de comunicació. Probablement el missatge no ha estat prou clar, fins i tot ha estat contradictori. Això ha fet que la immensa majoria d'intel·lectuals i creadors i creadores d'opinió s'hagin allunyat de nosaltres i, fins i tot, donat l'esquena. Tampoc podem obviar que, per diverses raons, no hem estat capaços de tenir relacions estretes amb els mitjans, ja siguin públics o privats. Per tant, hem de fixar com objectiu prioritari que els nostres posicionaments siguin presents i amb força als diferents àmbits de comunicació social. La coherència en els nostres posicionaments i polítiques serà la millor campanya d'imatge.

Caldrà doncs que en esforcem, i molt, per treballar en aquest camp. El projecte federalista ha de tenir un referent en el PSC, i cal també que els federalistes espanyols el tinguin en el PSOE, i que aquest sigui present en la comunicació i les accions polítiques. Hauríem d'aconseguir que els paràmetres de valoració dels mitjans i els generadors d'opinió sobre l'acció política dels diversos partits no es reduís als de la simplificació maniquea dels models nacionalistes català o espanyol.

L'acció política no ha de desconèixer que la comunicació ha d'ajudar a que les percepcions per part de la ciutadania no difereixin de les accions concretes, i només si el projecte és present a l'opinió pública i als mitjans, el criteri de valoració pot ajudar a aquest objectiu. En cas contrari, l'espai entre el fet concert i la percepció ciutadana es veu distorsionat notablement.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Redefinició de les comissions sectorials per aprofundir en la seva capacitat d'incidència política
- Reconversió del Consell Nacional en un òrgan més eficient –i més reduït- i amb una representació més adient i impulsor de debats i acords. I desenvolupar una nova manera de debatre resolucions que impliquin les agrupacions i federacions en el debat previ
- Acordar l'elecció directa de tots els primers secretaris i primeres secretàries i responsables de sectorials
- Universalitzar les primàries com a regla general
- Revisar el funcionament de les conferències nacionals, amb la persecució de debats polítics i socials més participatius
- Avaluar el sistema vigent d'incompatibilitats i de limitació de mandats

El PSC i la política 2.0

Quan parlem de 2.0 massa sovint assimilem aquest concepte amb tot allò que té relació amb el món d'internet, els blocs, les xarxes socials, els webs i la tecnologia. Però, tot i què és evident que en guarda una certa relació, el concepte 2.0 no és *només* això, va molt més enllà: **el 2.0 és** una nova manera d'entendre la societat i de connectar amb el món, és una nova manera de relacionar-se i evidentment és (i ha de ser) **una nova manera de compartir i de fer política.**

El 2.0 ho és tot, no és una qüestió de comunicació o de digitalització: els partits i la política no es desenvolupen en dos espais diferents (el físic, real, i el virtual), ni tan sols cal diferenciar en el canal que difon, entre mitjans tradicionals i nous mitjans, si no que ho fan en un únic marc ampli que conformen el conjunt d'eines i tecnologies de la informació i la comunicació.

Per això, cal acordar quins han de ser els principis de l'acció política i la relació amb la societat d'un partit en una època ja governada per les tecnologies de la informació. En una època en que les noves generacions ja només entenen els mecanismes de debat, relació i informació així, i que descarten (no escolten, en llenguatge actual) qui no actua en base a aquests principis.

1. Una política capaç d'**escoltar** tant com de parlar. I de llegir més que no pas escriure. Cal informar-se, ampliar els canals de recepció d'informació, i que arribin més enllà dels límits tradicionals partidista.
2. Una política que està en un procés de **renovació constant**, en un aprenentatge perpetu i que s'enriqueix en el debat ideològic de *per se*. S'han de prendre decisions, però aquestes poden no ser irrefutables ni un dogma o un argumentari inqüestionable.
3. Una política que aposta per una **democràcia deliberativa** (en la què tots i totes som sobirans i coparticipis de les decisions del col·lectiu), enriquint i potenciant la participació.
4. Una política que conrea i abona el debat **intern**, respectant la discrepància, el dubte i la discussió dins dels partits, i que en fa bandera; hem de ser el partit del debat obert, i fer-ho sense cap tipus de complex.
5. Una política que és **més humana**: que parla amb el llenguatge de la gent, i que fa el que fa la gent normal, abandonant els paradigmes i els privilegis de "la classe política".
6. Una política que creu en la necessitat **d'obrir més les relacions** dels partits amb els seus afiliats i

afiliades, i que busca noves maneres de relacionar-se amb les persones que vulguin participar només puntualment en una causa o en un procés.

7. Una política que aposta perquè la construcció del coneixement col·lectiu es faci amb **mecanismes *bottom – up*** (que neixen de les bases).
8. Una política en la que es promoció el pensament i s'incentiva la creació d'opinió; pensar i dir el que es pensa, i no allò que l'altre vol sentir. I en que de la llibertat d'expressió se'n fa el principi fonamental de l'organització.
9. Una política que promou la normalitat de les connexions entre persones de partits i **ideologies diferents** (i si es pot, molt diferents).
10. Una política que assumeix que la nova política, la política 2.0, ha de tenir lloc també (o potser millor, sobretot) **fora de la política**.

Històricament el PSC ha estat el partit de la transformació social, el partit del municipalisme i el que ha estat al costat dels treballadors i les treballadores, els emprenedors i les emprenedores i de les persones que amb el seu esforç construeixen el seu futur, el dels seus familiars i el dels seus conciutadans i conciutadanes.

Històricament el PSC ha estat el partit del progrés, de la cultura i de l'educació; i per això, ha estat el partit capdavanter a Catalunya en els moviments de base social (veïnals i ciutadans), el partit agermanat amb el sindicalisme (estudiantil i laboral) i el partit que comparteix la seva tradició i valors amb el món associatiu, els ateneus culturals, les universitats, els col·legis professionals... i tantes d'altres xarxes de base social.

Ara, el PSC ha de ser tot el que ha estat històricament, però també haurà d'esdevenir, el partit de:

- La modernitat, de la creativitat i del futur
- La bona gent (i de la gent normal)
- L'educació i del capital humà
- L'economia alternativa (i no de l'estalvi alternatiu ni de l'austeritat alternativa)
- La convivència, de la cooperació i la solidaritat
- La interdependència nacional
- La deliberació, del debat de les idees i de la participació
- La co-responsabilitat del compromís ètic i social

Ha de ser el partit 2.0, el del coneixement col·laboratiu i el partit que aposta i es fa seva aquesta nova filosofia política: la deliberació sense complexos, la democràcia sense intermediaris, la transparència i la proximitat com a pilars bàsics.

Per això el PSC ha d'assumir com a repte ésser el primer partit que alliberi les dades i que obri les *portes* i les *finestres* a tota la ciutadania (*openPSC*), que s'atreveixi als canvis i que adequï la organització als nous temps i ha de ser el primer que sigui capaç de reivindicar aquesta nova manera de fer política tot eliminant fronteres i peatges i ser capaç d'erigir-se com a l'eix vertebrador d'un federalisme digital de base municipal però d'abast transnacional.